

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

RADA

POROZUMIENIE

w sprawie Jednolitego Sądu Patentowego

(2013/C 175/01)

UMAWIAJĄCE SIĘ PAŃSTWA CZŁONKOWSKIE,

UWZGLĘDNIAJĄC fakt, że współpraca państw członkowskich Unii Europejskiej w dziedzinie patentów w istotny sposób przyczynia się do integracji w Europie, w szczególności do utworzenia w Unii Europejskiej rynku wewnętrznego, który charakteryzuje swobodny przepływ towarów i usług oraz do stworzenia systemu zapewniającego niezakłócone funkcjonowanie konkurencji na rynku wewnętrznym,

UWZGLĘDNIAJĄC fakt, że podzielony rynek patentów oraz istotne różnice między krajowymi systemami sądowymi są szkodliwe dla innowacji, w szczególności dla małych i średnich przedsiębiorstw, które mają trudności z dochodzeniem swoich praw z patentów i z obroną przed nieuzasadnionymi roszczeniami oraz roszczeniami dotyczącymi patentów, które powinny zostać unieważnione,

UWZGLĘDNIAJĄC fakt, że Konwencja o patencie europejskim („EPC”), którą ratyfikowały wszystkie państwa członkowskie Unii Europejskiej, przewiduje jedną procedurę udzielania patentów europejskich przez Europejski Urząd Patentowy,

ZWAŻYWSZY, że na mocy rozporządzenia (UE) nr 1257/2012 ⁽¹⁾ właściciele patentów mogą wnioskować o nadanie ich patentom europejskim jednolitego skutku, tak by uzyskać jednolitą ochronę patentową w tych państwach członkowskich Unii Europejskiej, które biorą udział we wzmacnionej współpracy,

PRAGNĄC poprawić dochodzenie praw z patentów oraz obronę przed nieuzasadnionymi roszczeniami i patentami, które powinny zostać unieważnione, oraz poprawić pewność prawa przez utworzenie Jednolitego Sądu Patentowego do prowadzenia spraw dotyczących naruszenia i ważności patentów,

UWZGLĘDNIAJĄC fakt, że Jednolity Sąd Patentowy powinien być tak zorganizowany, aby zapewnić terminowe wydawanie wyroków wysokiej jakości przy zachowaniu właściwej równowagi między interesami osób uprawnionych, a interesami pozostałych stron oraz przy uwzględnieniu konieczności zachowania proporcjonalności i elastyczności,

ZWAŻYWSZY, że Jednolity Sąd Patentowy powinien być sądem wspólnym dla umawiających się państw członkowskich, a zatem także częścią ich systemu sądowego, posiadającym wyłączną kompetencję w odniesieniu do patentów europejskich o jednolitym skutku oraz patentów europejskich udzielonych na podstawie postanowień EPC,

UWZGLĘDNIAJĄC fakt, że Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej ma zapewniać jednolitość porządku prawnego Unii Europejskiej i pierwszeństwo jej prawa,

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1257/2012 z dnia 17 grudnia 2012 r. wprowadzające wzmacnioną współpracę w dziedzinie tworzenia jednolitego systemu ochrony patentowej (Dz.U. L 361 z 31.12.2012, s. 1) z późniejszymi zmianami.

PRZYWOŁUJĄC zobowiązania umawiających się państw członkowskich na podstawie Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) i Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), w tym zobowiązanie do lojalnej współpracy ustanowione w art. 4 ust. 3 TUE i zobowiązanie do zapewnienia – za pośrednictwem Jednolitego Sądu Patentowego – pełnego stosowania i poszanowania prawa Unii na ich terytoriach oraz sądowej ochrony praw osób na mocy tego prawa,

UWZGLĘDNIAJĄC fakt, że tak jak każdy sąd krajowy Jednolity Sąd Patentowy musi szanować i stosować prawo Unii i we współpracy z Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej jako strażnikiem prawa Unii zapewniać prawidłowe stosowanie tego prawa i jego jednolitą wykładnię; Jednolity Sąd Patentowy musi w szczególności współpracować z Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej w zakresie właściwej wykładni prawa Unii, odwołując się do orzecznictwa Trybunału i zwracając się do niego o orzeczenia w trybie prejudycjalnym zgodnie z art. 267 TFUE,

UWZGLĘDNIAJĄC fakt, że umawiające się państwa członkowskie powinny – zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej dotyczącym odpowiedzialności pozaumownej – odpowiadać za szkody spowodowane naruszeniem prawa Unii przez Jednolity Sąd Patentowy, w tym za niezwrócenie się do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej o orzeczenia w trybie prejudycjalnym,

ZWAŻYWSZY, że naruszenia prawa Unii przez Jednolity Sąd Patentowy, w tym niezwrócenie się do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej o orzeczenia w trybie prejudycjalnym, można bezpośrednio przypisać umawiającym się państwom członkowskim, a zatem przeciw każdemu umawiającemu się państwu członkowskiemu można wszcząć postępowanie o naruszenie na podstawie art. 258, 259 i 260 TFUE, aby zapewnić poszanowanie pierwszeństwa prawa Unii i jego właściwe stosowanie,

PRZYWOŁUJĄC pierwszeństwo prawa Unii obejmującego TUE, TFUE, Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej, ogólne zasady prawa Unii opracowane przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej, w szczególności prawo do skutecznego środka odwoławczego przed sądem oraz do uczciwego i publicznego wysłuchania w rozsądnym terminie przez niezawisły i bezstronny sąd, orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej i unijne prawo wtórne,

UWZGLĘDNIAJĄC fakt, że do niniejszego porozumienia powinno móc przystąpić każde państwo członkowskie Unii Europejskiej; państwa członkowskie, które postanowiły nie brać udziału we wzmocnionej współpracy w dziedzinie tworzenia jednolitej ochrony patentowej, mogą przystąpić do niniejszego porozumienia w odniesieniu do patentów europejskich udzielonych na ich odpowiednie terytoria,

UWZGLĘDNIAJĄC fakt, że niniejsze porozumienie powinno wejść w życie z dniem 1 stycznia 2014 r. lub w pierwszym dniu czwartego miesiąca po złożeniu trzynastego dokumentu ratyfikacyjnego lub aktu przystąpienia, pod warunkiem że wśród umawiających się państw członkowskich składających dokumenty ratyfikacyjne lub akty przystąpienia znajdują się także trzy państwa, w których największa liczba patentów europejskich pozostawała w mocy w roku poprzedzającym rok, w którym miało miejsce podpisanie porozumienia, lub w pierwszym dniu czwartego miesiąca po dacie wejścia w życie zmian do rozporządzenia (UE) nr 1215/2012⁽¹⁾ dotyczących jego związku z niniejszym porozumieniem, w zależności od tego, które wydarzenie nastąpi później,

UZGODNIŁY, CO NASTĘPUJE:

CZEŚĆ I

Artykuł 2

POSTANOWIENIA OGÓLNE I INSTYTUCJONALNE

Definicje

ROZDZIAŁ I

Do celów niniejszego porozumienia:

Postanowienia ogólne

Artykuł 1

Jednolity Sąd Patentowy

Niniejszym ustanawia się Jednolity Sąd Patentowy w celu rozstrzygania sporów dotyczących patentów europejskich i patentów europejskich o jednolitym skutku.

a) „Sąd” oznacza Jednolity Sąd Patentowy utworzony na mocy niniejszego porozumienia;

b) „państwo członkowskie” oznacza państwo członkowskie Unii Europejskiej;

Jednolity Sąd Patentowy jest sądem wspólnym dla umawiających się państw członkowskich, a zatem podlega tym samym zobowiązaniom na podstawie prawa Unii, co każdy sąd krajowy umawiających się państw członkowskich.

c) „umawiające się państwo członkowskie” oznacza państwo członkowskie będące stroną niniejszego porozumienia;

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. L 351 z 20.12.2012, s. 1) z późniejszymi zmianami.

- d) „EPC” oznacza Konwencję o udzielaniu patentów europejskich z dnia 5 października 1973 r. z późniejszymi zmianami;
- e) „patent europejski” oznacza patent udzielony na podstawie postanowień EPC, który nie posiada jednolitego skutku na mocy rozporządzenia (UE) nr 1257/2012;
- f) „patent europejski o jednolitym skutku” oznacza patent udzielony na podstawie postanowień EPC, który posiada jednolity skutek na mocy rozporządzenia (UE) nr 1257/2012;
- g) „patent” oznacza patent europejski lub patent europejski o jednolitym skutku;
- h) „dodatkowe świadectwo ochronne” oznacza dodatkowe świadectwo ochronne przyznane na podstawie rozporządzenia (WE) nr 469/2009 ⁽¹⁾ lub rozporządzenia (WE) nr 1610/96 ⁽²⁾;
- i) „statut” oznacza statut Sądu zamieszczony w załączniku I, który stanowi integralną część niniejszego porozumienia;
- j) „regulamin wewnętrzny” oznacza regulamin wewnętrzny Sądu ustalony zgodnie z art. 41.

Artykuł 3

Zakres stosowania

Niniejsze porozumienie stosuje się do:

- a) patentu europejskiego o jednolitym skutku;
- b) dodatkowego świadectwa ochronnego wydanego dla produktu chronionego patentem;
- c) patentu europejskiego, który nie wygasł w dniu wejścia w życie niniejszego porozumienia lub który został udzielony po tym dniu, bez uszczerbku dla art. 83; oraz
- d) europejskiego zgłoszenia patentowego, które jest rozpatrywane w dniu wejścia w życie niniejszego porozumienia lub które zostało złożone po tym dniu, bez uszczerbku dla art. 83.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 469/2009 z dnia 6 maja 2009 r. dotyczące dodatkowego świadectwa ochronnego dla produktów leczniczych (Dz.U. L 152 z 16.6.2009, s. 1) z późniejszymi zmianami.

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1610/96 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 lipca 1996 r. dotyczące stworzenia dodatkowego świadectwa ochronnego dla środków ochrony roślin (Dz.U. L 198 z 8.8.1996, s. 30) z późniejszymi zmianami.

Artykuł 4

Osobowość prawna

1. Sąd posiada osobowość prawną w każdym umawiającym się państwie członkowskim i przysługuje mu możliwie najszersza zdolność prawna przyznawana osobom prawnym na podstawie prawa krajowego danego państwa.

2. Sąd jest reprezentowany przez prezesa Sądu Apelacyjnego wybranego zgodnie ze statutem.

Artykuł 5

Odpowiedzialność

1. Odpowiedzialność umowna Sądu podlega prawu właściwemu dla danej umowy zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 593/2008 ⁽³⁾ (Rzym I), w stosownych przypadkach, lub zgodnie z prawem państwa członkowskiego sądu, do którego wniesiono sprawę.

2. W zakresie odpowiedzialności pozaumownej Sądu w odniesieniu do wszelkich szkód spowodowanych przez sam Sąd lub jego personel przy wykonywaniu obowiązków, w zakresie, w jakim nie jest to sprawa cywilna ani handlowa w rozumieniu rozporządzenia (WE) nr 864/2007 ⁽⁴⁾ (Rzym II), stosuje się prawo umawiającego się państwa członkowskiego, w którym wystąpiła szkoda. Niniejszy przepis pozostaje bez uszczerbku dla stosowania art. 22.

3. Sędem właściwym do rozstrzygania sporów na mocy ust. 2 jest sąd umawiającego się państwa członkowskiego, w którym wystąpiła szkoda.

ROZDZIAŁ II

Postanowienia instytucjonalne

Artykuł 6

Sąd

1. Sąd składa się z Sądu Pierwszej Instancji, Sądu Apelacyjnego i Sekretariatu.

2. Sąd wykonuje zadania przydzielone mu na mocy niniejszego porozumienia.

Artykuł 7

Sąd Pierwszej Instancji

1. Sąd Pierwszej Instancji składa się z oddziału centralnego oraz z oddziałów lokalnych i regionalnych.

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 593/2008 z dnia 17 czerwca 2008 r. w sprawie prawa właściwego dla zobowiązań umownych (Rzym I) (Dz.U. L 177 z 4.7.2008, s. 6) z późniejszymi zmianami.

⁽⁴⁾ Rozporządzenie (WE) nr 864/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r. w sprawie prawa właściwego dla zobowiązań pozaumownych (Rzym II) (Dz.U. L 199 z 31.7.2007, s. 40) z późniejszymi zmianami.

2. Oddział centralny ma siedzibę w Paryżu oraz filie w Londynie i Monachium. Sprawy toczące się w oddziale centralnym są rozdzielane zgodnie z załącznikiem II, który stanowi integralną część niniejszego porozumienia.

3. Oddział lokalny tworzy się w umawiającym się państwie członkowskim na wniosek tego państwa zgodnie ze statutem. Siedzibę oddziału lokalnego wyznacza umawiające się państwo członkowskie, w którym znajduje się dany oddział lokalny.

4. Dodatkowy oddział lokalny tworzy się w umawiającym się państwie członkowskim na jego wniosek dla każdego 100 spraw patentowych w roku kalendarzowym wszczętych w tym umawiającym się państwie członkowskim w ciągu trzech kolejnych lat przed datą wejścia w życie niniejszego porozumienia lub po tej dacie. Liczba oddziałów lokalnych w jednym umawiającym się państwie członkowskim nie może przekraczać czterech.

5. Oddział regionalny tworzy się dla dwóch lub więcej umawiających się państw członkowskich na ich wniosek zgodnie ze statutem. Państwa te wyznaczają siedzibę oddziału regionalnego. Oddział regionalny może rozpoznawać sprawy w wielu lokalizacjach.

Artykuł 8

Składy orzekające Sądu Pierwszej Instancji

1. Każdy skład orzekający Sądu Pierwszej Instancji ma charakter wielonarodowy. Bez uszczerbku dla ust. 5 niniejszego artykułu i art. 33 ust. 3 lit. a) w składzie orzekającym zasiada trzech sędziów.

2. W każdym składzie orzekającym w oddziale lokalnym w umawiającym się państwie członkowskim, w którym wszczęto przeciętnie mniej niż 50 spraw patentowych w roku kalendarzowym w ciągu trzech kolejnych lat przed datą wejścia w życie niniejszego porozumienia lub po tej dacie, zasiada jeden sędzia posiadający kwalifikacje prawne i będący obywatelem umawiającego się państwa członkowskiego, w którym znajduje się dany oddział lokalny, oraz dwóch sędziów posiadających kwalifikacje prawne i niebędących obywatelami tego umawiającego się państwa członkowskiego, przydzielonych do każdej sprawy z zespołu sędziów zgodnie z art. 18 ust. 3.

3. Niezależnie od ust. 2 w każdym składzie orzekającym w oddziale lokalnym w umawiającym się państwie członkowskim, w którym wszczęto przeciętnie co najmniej 50 spraw patentowych w roku kalendarzowego w ciągu trzech kolejnych lat przed datą wejścia w życie niniejszego porozumienia lub po tej dacie, zasiada dwóch sędziów posiadających kwalifikacje prawne i będących obywatelami umawiającego się państwa członkowskiego, w którym znajduje się dany oddział lokalny, oraz jeden sędzia posiadający kwalifikacje prawne i niebędący obywatelem tego umawiającego się państwa członkowskiego i jest przydzielony z zespołu sędziów zgodnie z art. 18 ust.

3. Ten trzeci sędzia pracuje w danym oddziale lokalnym przez dłuższy czas, jeżeli jest to niezbędne do sprawnego funkcjonowania oddziałów rozpoznających dużą liczbę spraw.

4. W każdym składzie orzekającym w oddziale regionalnym zasiada dwóch sędziów posiadających kwalifikacje prawne, wybranych z regionalnej listy sędziów i będących obywatelami umawiających się państw członkowskich tworzących oddział regionalny, oraz jeden sędzia posiadający kwalifikacje prawne i niebędący obywatelem tych umawiających się państw członkowskich, przydzielony z zespołu sędziów zgodnie z art. 18 ust. 3.

5. Na wniosek jednej ze stron każdy skład orzekający w oddziale lokalnym lub regionalnym zwraca się do prezesa Sądu Pierwszej Instancji o przydzielenie z zespołu sędziów zgodnie z art. 18 ust. 3 dodatkowego sędziego posiadającego kwalifikacje techniczne, który posiada kwalifikacje i doświadczenie w danej dziedzinie techniki. Ponadto każdy skład orzekający w oddziale lokalnym lub regionalnym może, po wysłuchaniu stron, złożyć taki wniosek z własnej inicjatywy, gdy uzna to za stosowne.

W przypadkach przydzielenia sędziego posiadającego kwalifikacje techniczne, nie można przydzielać kolejnych takich sędziów na podstawie art. 33 ust. 3 lit. a).

6. W każdym składzie orzekającym w oddziale centralnym zasiada dwóch sędziów posiadających kwalifikacje prawne będących obywatelami różnych umawiających się państw członkowskich, i jeden sędzia posiadający kwalifikacje techniczne, przydzielony z zespołu sędziów zgodnie z art. 18 ust. 3, który posiada kwalifikacje i doświadczenie w danej dziedzinie techniki. Jednakże w każdym składzie orzekającym w oddziale centralnym, rozpoznającym sprawy na podstawie art. 32 ust. 1 lit. i) zasiada trzech sędziów posiadających kwalifikacje prawne będących obywatelami różnych umawiających się państw członkowskich.

7. Niezależnie od ust. 1–6 i zgodnie z regulaminem wewnętrznym strony mogą umówić się, by ich sprawę rozpatrywał jeden sędzia posiadający kwalifikacje prawne.

8. Każdemu składowi orzekającemu Sądu Pierwszej Instancji przewodniczy sędzia posiadający kwalifikacje prawne.

Artykuł 9

Sąd Apelacyjny

1. W każdym składzie orzekającym Sądu Apelacyjnego zasiada pięciu sędziów, a skład orzekający ma charakter wielonarodowy. W składzie tym zasiada trzech sędziów posiadających kwalifikacje prawne będących obywatelami różnych umawiających się państw członkowskich oraz dwóch sędziów posiadających kwalifikacje techniczne, którzy posiadają kwalifikacje i doświadczenie w danej dziedzinie techniki. Wspomniani sędziowie posiadający kwalifikacje techniczne przydzielani są do składu orzekającego przez prezesa Sądu Apelacyjnego z zespołu sędziów zgodnie z art. 18.

2. Niezależnie od ust. 1 w składzie rozpoznającym sprawę na podstawie art. 32 ust. 1 lit. i) zasiada trzech sędziów posiadających kwalifikacje prawne będących obywatelami różnych umawiających się państw członkowskich.

3. Każdemu składowi orzekającemu Sądowi Apelacyjnego przewodniczy sędzia posiadający kwalifikacje prawne.

4. Składy orzekające Sądowi Apelacyjnego są tworzone zgodnie ze statutem.

5. Sąd Apelacyjny ma siedzibę w Luksemburgu.

Artykuł 10

Sekretariat

1. W siedzibie Sądu Apelacyjnego tworzy się Sekretariat. Sekretariatem kieruje sekretarz; Sekretariat wykonuje zadania przydzielone mu zgodnie ze statutem. Z zastrzeżeniem warunków określonych w niniejszym porozumieniu i w regulaminie wewnętrznym rejestr prowadzony przez Sekretariat jest jawny.

2. We wszystkich oddziałach Sądu Pierwszej Instancji tworzy się sekretariaty oddziałów.

3. Sekretariat przechowuje akta wszystkich spraw toczących się przed Sądem. Po wniesieniu sprawy dany sekretariat oddziału powiadamia o niej Sekretariat.

4. Sąd mianuje sekretarza zgodnie z art. 22 statutu i określa zasady regulujące pracę sekretarza.

Artykuł 11

Komitety

Dla zapewnienia skutecznego wdrożenia i funkcjonowania niniejszego porozumienia, tworzy się komitet administracyjny, komitet budżetowy i komitet doradczy. Wykonują one w szczególności zadania przewidziane w niniejszym porozumieniu i w statucie.

Artykuł 12

Komitet administracyjny

1. W skład komitetu administracyjnego wchodzi po jednym przedstawicielu z każdego z umawiających się państw członkowskich. Komisja Europejska jest reprezentowana na posiedzeniach komitetu administracyjnego w charakterze obserwatora.

2. Każdemu umawiającemu się państwu członkowskiemu przysługuje jeden głos.

3. Komitet administracyjny podejmuje decyzje większością trzech czwartych reprezentowanych i głosujących umawiających się państw członkowskich, o ile niniejsze porozumienie lub statut nie przewidują inaczej.

4. Komitet administracyjny przyjmuje swój regulamin wewnętrzny.

5. Komitet administracyjny wybiera spośród swoich członków przewodniczącego na kadencję wynoszącą trzy lata. Kadencja ta jest odnawialna.

Artykuł 13

Komitet budżetowy

1. W skład komitetu budżetowego wchodzi po jednym przedstawicielu z każdego z umawiających się państw członkowskich.

2. Każdemu umawiającemu się państwu członkowskiemu przysługuje jeden głos.

3. Komitet budżetowy podejmuje decyzje zwykłą większością głosów przedstawicieli umawiających się państw członkowskich. Do przyjęcia budżetu wymagana jest jednak większość trzech czwartych głosów przedstawicieli umawiających się państw członkowskich.

4. Komitet budżetowy przyjmuje swój regulamin wewnętrzny.

5. Komitet budżetowy wybiera spośród swoich członków przewodniczącego na kadencję wynoszącą trzy lata. Kadencja ta jest odnawialna.

Artykuł 14

Komitet doradczy

1. Komitet doradczy:

a) wspomaga komitet administracyjny w przygotowaniach do mianowania sędziów Sądu;

b) przedstawia Prezydium, o którym mowa w art. 15 statutu, propozycje dotyczące wytycznych w sprawie ramowego programu szkoleń dla sędziów, o którym mowa w art. 19; oraz

c) przekazuje komitetowi administracyjnemu opinie na temat wymogów dotyczących kwalifikacji, o których mowa w art. 48 ust. 2.

2. Komitet doradczy składa się z sędziów patentowych i osób o najwyższych, uznanych kwalifikacjach specjalizujących się w prawie patentowym i rozstrzyganiu sporów patentowych. Są oni mianowani na kadencję wynoszącą sześć lat zgodnie z procedurą określoną w statucie. Kadencja ta jest odnawialna.

3. Skład komitetu doradczego zapewnia szeroki zakres właściwej wiedzy fachowej i reprezentację każdego umawiającego się państwa członkowskiego. Członkowie komitetu doradczego są całkowicie niezależni w sprawowaniu swoich obowiązków i nie są związani żadnymi instrukcjami.

4. Komitet doradczy przyjmuje swój regulamin wewnętrzny.

5. Komitet doradczy wybiera spośród swoich członków przewodniczącego na kadencję wynoszącą trzy lata. Kadencja ta jest odnawialna.

ROZDZIAŁ III

Sędziowie Sądu

Artykuł 15

Kryteria uprawniające do mianowania na stanowisko sędziego

1. W skład Sądu wchodzi sędziowie posiadający kwalifikacje prawne i sędziowie posiadający kwalifikacje techniczne. Sędziowie zapewniają najwyższy stopień kompetencji i mają udowodnione doświadczenie w dziedzinie rozstrzygania sporów patentowych.

2. Sędziowie posiadający kwalifikacje prawne muszą posiadać kwalifikacje wymagane do zajmowania stanowisk sędziowskich w umawiającym się państwie członkowskim.

3. Sędziowie posiadający kwalifikacje techniczne muszą posiadać dyplom ukończenia studiów wyższych oraz udowodnić wiedzę fachową z danej dziedziny techniki. Muszą także posiadać udowodnioną znajomość prawa cywilnego i procedury cywilnej odnoszących się do sporów patentowych.

Artykuł 16

Procedura mianowania

1. Komitet doradczy sporządza wykaz najbardziej odpowiednich kandydatów na stanowisko sędziów Sądu, zgodnie ze statutem.

2. Na podstawie tego wykazu komitet administracyjny mianuje sędziów Sądu, działając na zasadach wspólnego porozumienia.

3. Przepisy wykonawcze dotyczące mianowania sędziów są przedstawione w statucie.

Artykuł 17

Niezawisłość i bezstronność sędziowska

1. Sąd, jego sędziowie oraz sekretarz korzystają z niezawisłości sędziowskiej. Przy wykonywaniu obowiązków sędziów nie wiążą żadne instrukcje.

2. Sędziowie posiadający kwalifikacje prawne oraz sędziowie posiadający kwalifikacje techniczne, którzy sprawują funkcje sędziów Sądu w pełnym wymiarze czasu, nie mogą podejmować żadnego innego zajęcia, zarobkowego lub nie, chyba że komitet administracyjny udzieli im zezwolenia w drodze wyjątku.

3. Niezależnie od ust. 2 sprawowanie urzędu sędziego nie wyklucza sprawowania innych funkcji sądowych na szczeblu krajowym.

4. Sprawowanie urzędu sędziego posiadającego kwalifikacje techniczne, który jest sędzią Sądu w niepełnym wymiarze czasu, nie wyklucza sprawowania innych funkcji, pod warunkiem że nie występuje konflikt interesów.

5. W przypadku wystąpienia konfliktu interesów dany sędzia nie bierze udziału w postępowaniu. Zasady dotyczące konfliktów interesów są uregulowane w statucie.

Artykuł 18

Zespół sędziów

1. Zgodnie ze statutem tworzy się zespół sędziów.

2. W skład zespołu sędziów wchodzi wszyscy sędziowie Sądu Pierwszej Instancji posiadający kwalifikacje prawne oraz posiadający kwalifikacje techniczne, sprawujący funkcje sędziów Sądu w pełnym lub niepełnym wymiarze czasu. W skład zespołu sędziów wchodzi przynajmniej jeden, na każdą dziedzinę techniki, sędzia posiadający kwalifikacje techniczne, który posiada właściwe kwalifikacje i doświadczenie. Sędziowie z zespołu sędziów, posiadający kwalifikacje techniczne, pozostają także do dyspozycji Sądu Apelacyjnego.

3. W przypadkach gdy przewiduje to niniejsze porozumienie lub statut, sędziowie z zespołu sędziów są przydzielani do oddziałów przez prezesa Sądu Pierwszej Instancji. Przydziału sędziów dokonuje się w oparciu o ich fachową wiedzę techniczną lub prawną, umiejętności językowe oraz odpowiednie doświadczenie. Przydział sędziów gwarantuje tę samą wysoką jakość pracy i ten sam wysoki poziom fachowej wiedzy technicznej i prawnej we wszystkich składach orzekających Sądu Pierwszej Instancji.

Artykuł 19

Ramowy program szkoleń

1. Tworzy się ramowy program szkoleń dla sędziów, którego szczegóły określono w statucie, aby pogłębiać i poszerzać dostępną wiedzę fachową z zakresu rozstrzygania sporów patentowych oraz aby zapewnić szeroką dostępność takiej specjalistycznej wiedzy i takiego doświadczenia. Obiekty służące do prowadzenia tych szkoleń znajdują się w Budapeszcie.

2. Ramowy program szkoleń obejmuje w szczególności następujące elementy:

a) staże w krajowych sądach patentowych lub oddziałach Sądu Pierwszej Instancji, w których rozpatruje się znaczną liczbę spraw patentowych;

- b) doskonalenie umiejętności językowych;
- c) techniczne aspekty prawa patentowego;
- d) upowszechnianie wśród sędziów posiadających kwalifikacje techniczne wiedzy i doświadczenia w zakresie postępowania cywilnego;
- e) przygotowanie kandydatów na sędziów.

3. Ramowy program szkoleń zapewnia stałe dokształcanie. Organizowane są regularne spotkania wszystkich sędziów Sądu służące omawianiu zmian w prawie patentowym oraz zapewnieniu spójności orzecznictwa Sądu.

ROZDZIAŁ IV

Pierwszeństwo prawa Unii, odpowiedzialność prawna i obowiązki umawiających się państw członkowskich

Artykuł 20

Pierwszeństwo prawa Unii i jego poszanowanie

Sąd stosuje prawo Unii w całości i uznaje jego pierwszeństwo.

Artykuł 21

Wnioski o orzeczenia w trybie prejudycjalnym

Jako sąd wspólny dla umawiających się państw członkowskich i część ich systemu sądowego Sąd współpracuje z Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej, by zapewnić prawidłowe stosowanie i jednolitą wykładnię prawa Unii, tak jak każdy sąd krajowy, zgodnie w szczególności z art. 267 TFUE. Orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej są dla Sądu wiążące.

Artykuł 22

Odpowiedzialność za szkody spowodowane naruszeniem prawa Unii

1. Umawiające się państwa członkowskie są solidarnie odpowiedzialne za szkody wynikłe z naruszenia prawa Unii przez Sąd Apelacyjny, zgodnie z prawem Unii dotyczącym odpowiedzialności pozaumownej państw członkowskich za szkody spowodowane naruszeniem prawa Unii przez ich sądy krajowe.

2. Sprawę o odszkodowanie za takie szkody wnosi się przeciw danemu umawiającemu się państwu członkowskiemu do właściwego organu tego umawiającego się państwa członkowskiego, w którym powód ma miejsce zamieszkania lub główne miejsce prowadzenia działalności lub – przy braku miejsca zamieszkania lub głównego miejsca prowadzenia działalności - państwa członkowskiego, w którym powód ma miejsce prowadzenia działalności. Gdy powód nie ma miejsca zamieszkania ani głównego miejsca prowadzenia działalności lub – przy braku miejsca zamieszkania lub głównego miejsca

prowadzenia działalności – miejsca prowadzenia działalności w umawiającym się państwie członkowskiemu, powód może wnieść sprawę przeciw umawiającemu się państwu członkowskiemu, w którym znajduje się siedziba Sądu Apelacyjnego, do właściwego organu tego umawiającego się państwa członkowskiego.

Właściwy organ stosuje prawo siedziby sądu, z wyjątkiem jego prawa prywatnego międzynarodowego, do wszystkich kwestii nieregulowanych przez prawo Unii ani przez niniejsze porozumienie. Powód jest uprawniony do otrzymania całości odszkodowania przyznanego przez właściwy organ od umawiającego się państwa członkowskiego, przeciw któremu wniesiono sprawę.

3. Umawiające się państwo członkowskie, które wypłaciło odszkodowanie, jest uprawnione do otrzymania od pozostałych umawiających się państw członkowskich proporcjonalnego wkładu ustalonego zgodnie z metodą określoną w art. 37 ust. 3 i 4. Szczegółowe przepisy regulujące wkład umawiających się państw członkowskich na podstawie niniejszego ustępu ustala komitet administracyjny.

Artykuł 23

Odpowiedzialność umawiających się państw członkowskich

Działania Sądu są bezpośrednio przypisywane każdemu umawiającemu się państwu członkowskiemu z osobna, również do celów art. 258, 259 i 260 TFUE, oraz wspólnie wszystkim umawiającym się państwom członkowskim.

ROZDZIAŁ V

Źródła prawa i prawo materialne

Artykuł 24

Źródła prawa

1. W pełni przestrzegając art. 20, przy rozpatrywaniu sprawy wniesionej na mocy niniejszego porozumienia Sąd orzeka na podstawie:

- a) prawa Unii, w tym rozporządzenia (UE) nr 1257/2012 oraz rozporządzenia (UE) nr 1260/2012 ⁽¹⁾;
- b) niniejszego porozumienia;
- c) EPC;
- d) innych porozumień międzynarodowych mających zastosowanie do patentów i wiążących dla wszystkich umawiających się państw członkowskich; oraz
- e) prawa krajowego.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 1260/2012 z dnia 17 grudnia 2012 r. wprowadzające wzmocnioną współpracę w dziedzinie tworzenia jednolitego systemu ochrony patentowej w odniesieniu do mających zastosowanie ustaleń dotyczących tłumaczeń (Dz.U. L 361 z 31.12.2012, s. 89) z późniejszymi zmianami.

2. W zakresie, w jakim Sąd opiera swoje orzeczenia na prawie krajowym, w tym w stosownych przypadkach na prawie państw niebędących stronami, prawo właściwe określa się przez:

- a) mające bezpośrednie zastosowanie przepisy prawa Unii zawierające zasady prawa prywatnego międzynarodowego; lub
- b) przy braku mających bezpośrednie zastosowanie przepisów prawa Unii lub gdy nie ma ono zastosowania – międzynarodowe akty prawne zawierające zasady prawa prywatnego międzynarodowego; lub
- c) przy braku przepisów, o których mowa w lit. a) i b) – krajowe przepisy dotyczące prawa prywatnego międzynarodowego określone przez Sąd.

3. Prawo państw niebędących stronami ma zastosowanie, gdy zostało wyznaczone przez zastosowanie przepisów, o których mowa w ust. 2, zwłaszcza w związku z art. 25–28, 54, 55, 64, 68 i 72.

Artykuł 25

Prawo zakazania bezpośredniego korzystania z wynalazku

Patent uprawnia właściciela do zakazania każdej osobie trzeciej, niemającej jego zgody:

- a) wytwarzania, oferowania, wprowadzania do obrotu lub używania produktu będącego przedmiotem patentu, a także importowania lub przechowywania tego produktu do wspomnianych celów;
- b) stosowania sposobu wytwarzania będącego przedmiotem patentu lub, jeśli osoba trzecia wie lub powinna była wiedzieć, że zastosowanie tego sposobu wytwarzania bez zgody właściciela patentu jest zakazane, oferowania tego sposobu wytwarzania do zastosowania na terytorium umawiających się państw członkowskich, w których patent ten ma skutek;
- c) oferowania, wprowadzania do obrotu, używania lub importowania lub przechowywania do wspomnianych celów produktu uzyskanego bezpośrednio w drodze zastosowania sposobu wytwarzania będącego przedmiotem patentu.

Artykuł 26

Prawo zakazania pośredniego korzystania z wynalazku

1. Patent uprawnia właściciela do zakazania każdej osobie trzeciej, niemającej jego zgody, zaopatrywania lub oferowania zaopatrywania na terytorium umawiających się państw członkowskich, w których dany patent ma skutek, jakiegokolwiek osoby innej niż strona uprawniona do korzystania z wynalazku chronionego patentem w środki odnoszące się do zasadniczego

elementu tego wynalazku, umożliwiające jego praktyczne zastosowanie w tych państwach członkowskich, jeśli osoba trzecia wie lub powinna była wiedzieć, że takie środki są odpowiednie i przeznaczone do praktycznego zastosowania tego wynalazku.

2. Ustęp 1 nie ma zastosowania, jeśli takie środki są standardowymi produktami komercyjnymi, z wyjątkiem przypadków nakłaniania przez osobę trzecią osoby zaopatrywanej do podejmowania działań zabronionych przez art. 25.

3. Osób podejmujących działania, o których mowa w art. 27 lit. a)–e), nie uważa się za strony uprawnione do korzystania z wynalazku w rozumieniu ust. 1.

Artykuł 27

Ograniczenia skutków patentu

Prawa przyznane patentem nie rozciągają się na:

- a) działania dokonane w celach prywatnych i niehandlowych;
- b) działania podejmowane w celach doświadczalnych dotyczące przedmiotu wynalazku chronionego patentem;
- c) wykorzystywanie materiału biologicznego do celów hodowli lub odkrywania i tworzenia innych odmian roślin;
- d) działania dozwolone zgodnie z art. 13 ust. 6 dyrektywy 2001/82/WE⁽¹⁾ lub z art. 10 ust. 6 dyrektywy 2001/83/WE⁽²⁾ w odniesieniu do każdego patentu chroniącego produkt w rozumieniu którejkolwiek z tych dyrektyw;
- e) doraźne wykonanie leku w aptece w indywidualnych przypadkach, zgodnie z receptą lekarską, ani na działania dotyczące tak przygotowanego leku;
- f) korzystanie z wynalazku chronionego patentem na statkach państw należących do Międzynarodowego Związku Ochrony Własności Przemysłowej (Konwencji Paryskiej) lub do Światowej Organizacji Handlu – innych niż umawiające się państwa członkowskie, w których patent ten ma skutek – w kadłubie statku, w maszynowni, w takielunku, w urządzeniach oraz innych przyrządach, gdy takie statki tymczasowo lub przypadkowo wpływają na wody umawiającego się państwa członkowskiego, w którym ten patent ma skutek, pod warunkiem że dany wynalazek jest stosowany wyłącznie na potrzeby danego statku;

⁽¹⁾ Dyrektywa 2001/82/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do weterynaryjnych produktów leczniczych (Dz.U. L 311 z 28.11.2001, s. 1) z późniejszymi zmianami.

⁽²⁾ Dyrektywa 2001/83/WE Parlamentu i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi (Dz.U. L 311 z 28.11.2001, s. 67) z późniejszymi zmianami.

- g) korzystanie z wynalazku chronionego patentem w budowie lub eksploatacji statków powietrznych lub pojazdów lądowych, lub innych środków transportu w państwach należących do Międzynarodowego Związku Ochrony Własności Przemysłowej (Konwencji Paryskiej) lub do Światowej Organizacji Handlu - innych niż umawiające się państwa członkowskie, w których ten patent ma skutek – lub akcesoriów takich statków powietrznych lub pojazdów lądowych, gdy znajdują się one tymczasowo lub przypadkowo na terytorium umawiającego się państwa członkowskiego, w którym ten patent ma skutek;
- h) działania określone w art. 27 Konwencji o międzynarodowym lotnictwie cywilnym z dnia 7 grudnia 1944 r. ⁽¹⁾, jeśli takie działania dotyczą statków powietrznych państwa będącego stroną tej konwencji, innego niż umawiające się państwo członkowskie, w którym patent ten ma skutek;
- i) korzystanie przez rolnika we własnym gospodarstwie z materiału z własnych upraw do rozmnażania lub reprodukcji, pod warunkiem że roślinny materiał reprodukcyjny został sprzedany lub w inny sposób udostępniony rolnikowi na zasadach handlowych przez właściciela patentu lub za jego zgodą, do celów rolniczych. Zakres i warunki takiego korzystania odpowiadają zakresowi i warunkom przedstawionym w art. 14 rozporządzenia (WE) nr 2100/94 ⁽²⁾;
- j) korzystanie przez rolnika z chronionego inwentarza żywego do celów rolniczych, pod warunkiem że zwierzęta hodowlane lub inny zwierzęcy materiał reprodukcyjny zostały sprzedane lub w inny sposób udostępnione na zasadach handlowych rolnikowi przez właściciela patentu lub za jego zgodą. Takie korzystanie obejmuje udostępnianie zwierząt lub innego zwierzęcego materiału reprodukcyjnego do celów prowadzenia działalności rolniczej przez rolnika, ale nie obejmuje sprzedaży zwierząt lub materiału w ramach lub do celów komercyjnej działalności reprodukcyjnej;
- k) działania i wykorzystanie uzyskanych informacji, dozwolone na mocy art. 5 i 6 dyrektywy 2009/24/WE ⁽³⁾, w szczególności jej przepisów dotyczących dekompilacji i interoperacyjności; oraz
- l) działania dozwolone zgodnie z art. 10 dyrektywy 98/44/WE ⁽⁴⁾.

⁽¹⁾ Organizacja Międzynarodowego Lotnictwa Cywilnego (ICAO), konwencja chicagowska, dokument 7300/9 (9. wydanie, 2006)

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 2100/94 z dnia 27 lipca 1994 r. w sprawie wspólnotowego systemu ochrony odmian roślin (Dz.U. L 227 z 1.9.1994, s. 1) z późniejszymi zmianami.

⁽³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/24/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie ochrony prawnej programów komputerowych (Dz.U. L 111 z 5.5.2009, s. 16) z późniejszymi zmianami.

⁽⁴⁾ Dyrektywa 98/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 lipca 1998 r. w sprawie ochrony prawnej wynalazków biotechnologicznych (Dz.U. L 213 z 30.7.1998, s. 13) z późniejszymi zmianami.

Artykuł 28

Prawo oparte na uprzednim stosowaniu wynalazku

Każdej osobie, która – gdyby dla danego wynalazku został udzielony patent krajowy – miałaby na terytorium umawiającego się państwa członkowskiego prawo oparte na uprzednim stosowaniu tego wynalazku lub prawo osobistego posiadania tego wynalazku, przysługują na terytorium tego umawiającego się państwa członkowskiego te same prawa w odniesieniu do patentu dla tego samego wynalazku.

Artykuł 29

Wyczerpanie praw przyznanych na mocy patentu europejskiego

Prawa przyznane na mocy patentu europejskiego nie rozciągają się na działania dotyczące produktu chronionego tym patentem po wprowadzeniu tego produktu do obrotu w Unii Europejskiej przez właściciela patentu lub za jego zgodą, chyba że istnieją uzasadnione podstawy do tego, by właściciel patentu sprzeciwił się dalszemu udostępnianiu produktu na zasadach handlowych.

Artykuł 30

Skutki dodatkowych świadectw ochronnych

Dodatkowe świadectwo ochronne przyznaje te same prawa, jakie przyznane są patentem, oraz podlega takim samym ograniczeniom i zobowiązaniom.

ROZDZIAŁ VI

Jurysdykcja międzynarodowa i właściwość

Artykuł 31

Jurysdykcja międzynarodowa

Międzynarodową jurysdykcję Sądu ustala się zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1215/2012 lub, w stosownych przypadkach, na podstawie Konwencji o jurysdykcji oraz uznawaniu i wykonywaniu orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych (konwencji z Lugano) ⁽⁵⁾.

Artykuł 32

Właściwość Sądu

1. Sąd jest wyłącznie właściwy w odniesieniu do:
 - a) powództw w sprawach dotyczących faktycznych lub groźących naruszeń patentów oraz dodatkowych świadectw ochronnych i związanych z nimi środków obrony, w tym roszczeń wzajemnych dotyczących licencji;
 - b) powództw w sprawach dotyczących stwierdzenia braku naruszenia patentów i dodatkowych świadectw ochronnych;

⁽⁵⁾ Konwencja o jurysdykcji i uznawaniu oraz wykonywaniu orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych, podpisana w Lugano dnia 30 października 2007 r., z późniejszymi zmianami.

- c) powództw w sprawach dotyczących środków i nakazów tymczasowych i ochronnych;
- d) powództw w sprawach dotyczących unieważnienia patentów oraz dotyczących stwierdzenia nieważności dodatkowych świadectw ochronnych;
- e) powództw wzajemnych dotyczących unieważnienia patentów oraz dotyczących stwierdzenia nieważności dodatkowych świadectw ochronnych;
- f) powództw w sprawach o odszkodowanie lub zadośćuczynienie wynikających z ochrony tymczasowej udzielonej w związku z publikacją europejskiego zgłoszenia patentowego;
- g) powództw dotyczących stosowania wynalazku przed udzieleniem patentu lub dotyczących prawa opartego na uprzednim stosowaniu wynalazku;
- h) powództw o wynagrodzenie z tytułu licencji na podstawie art. 8 rozporządzenia (UE) nr 1257/2012; oraz
- i) powództw w sprawach dotyczących postanowień Europejskiego Urzędu Patentowego wynikających z jego zadań, o których mowa w art. 9 rozporządzenia (UE) nr 1257/2012.

2. Sądy krajowe umawiających się państw członkowskich nadal pozostają właściwe w odniesieniu do spraw patentowych i spraw dotyczących dodatkowych świadectw ochronnych, niewchodzących w zakres właściwości wyłącznej Sądu.

Artykuł 33

Właściwość oddziałów Sądu Pierwszej Instancji

1. Bez uszczerbku dla ust. 7 niniejszego artykułu, powództwa, o których mowa w art. 32 ust. 1 lit. a), c), f) i g), wnosi się do:

- a) oddziału lokalnego znajdującego się na terytorium umawiającego się państwa członkowskiego, na którym naruszenie lub groźba naruszenia wystąpiła lub może wystąpić, lub do oddziału regionalnego, pod który podlega dane umawiające się państwo członkowskie; lub
- b) oddziału lokalnego znajdującego się na terytorium umawiającego się państwa członkowskiego, na którym pozwany lub - w przypadku wielu pozwanych - jeden z pozwanych ma miejsce zamieszkania lub główne miejsce prowadzenia działalności, lub przy braku miejsca zamieszkania lub głównego miejsca prowadzenia działalności, na terytorium którego pozwany lub jeden z pozwanych ma miejsce prowadzenia działalności, lub do oddziału regionalnego, pod który podlega dane umawiające się państwo członkowskie. Powództwo może zostać wniesione przeciw wielu pozwany, wyłącznie wtedy, gdy pozwani są ze sobą powiązani komercyjnie, a powództwo dotyczy tego samego domniemanego naruszenia.

Powództwa, o których mowa w art. 32 ust. 1 lit. h), wnosi się do oddziału lokalnego lub regionalnego zgodnie z akapitem pierwszym lit. b).

Powództwa przeciwko pozwany mającym miejsce zamieszkania lub główne miejsce prowadzenia działalności lub, przy braku miejsca zamieszkania lub głównego miejsca prowadzenia działalności, miejsce prowadzenia działalności poza terytorium umawiających się państw członkowskich, wnosi się do oddziału lokalnego lub regionalnego zgodnie z akapitem pierwszym lit. a) lub do oddziału centralnego.

Jeśli na terytorium danego umawiającego się państwa członkowskiego nie ma oddziału lokalnego i nie podlega ono pod żaden oddział regionalny, powództwa wnosi się do oddziału centralnego.

2. Jeżeli powództwo, o którym mowa w art. 32 ust. 1 lit. a), c), f), g) lub h), zostało wniesione do oddziału Sądu Pierwszej Instancji, żadne powództwo, o którym mowa w art. 32 ust. 1 lit. a), c), f), g) lub h) między tymi samymi stronami dotyczące tego samego patentu, nie może być wniesione do innego oddziału.

Jeżeli powództwo, o którym mowa w art. 32 ust. 1 lit. a), zostało wniesione do oddziału regionalnego, a naruszenie miało miejsce na terytoriach co najmniej trzech oddziałów regionalnych, dany oddział regionalny przekazuje sprawę, na wniosek pozwanego, do oddziału centralnego.

W przypadku gdy powództwo między tymi samymi stronami dotyczące tego samego patentu zostaje wniesione do kilku różnych oddziałów, oddział, do którego najpierw wniesiono powództwo, jest właściwy do rozpatrzenia całej sprawy i każdy oddział, do którego sprawę wniesiono później, stwierdza niedopuszczalność powództwa, zgodnie z regulaminem wewnętrznym.

3. Powództwo wzajemne o unieważnienie, o którym mowa w art. 32 ust. 1 lit. e), może zostać wniesione w przypadku powództwa o naruszenie, o którym mowa w art. 32 ust. 1 lit. a). Po wysłuchaniu stron dany oddział lokalny lub regionalny może, według swojego uznania:

- a) prowadzić postępowanie zarówno w zakresie powództwa o naruszenie, jak i powództwa wzajemnego o unieważnienie i wystąpić do prezesa Sądu Pierwszej Instancji, aby zgodnie z art. 18 ust. 3 przydzielił z zespołu sędziów sędziego posiadającego kwalifikacje techniczne, który posiada kwalifikacje i doświadczenie w rozpatrywanej dziedzinie techniki;
- b) przekazać powództwo wzajemne o unieważnienie do rozpatrzenia przez oddział centralny i zawiesić lub kontynuować postępowanie w sprawie naruszenia; albo
- c) za zgodą stron przekazać sprawę do rozpatrzenia przez oddział centralny.

4. Powództwa, o których mowa w art. 32 ust. 1 lit. b) i d), wnoszą się do oddziału centralnego. Jeżeli jednak powództwo o naruszenie, o którym mowa w art. 32 ust. 1 lit. a), między tymi samymi stronami i dotyczące tego samego patentu zostało wniesione do oddziału lokalnego lub regionalnego, powództwa te mogą być wniesione wyłącznie do tego samego oddziału lokalnego lub regionalnego.

5. Jeżeli powództwo o unieważnienie, o którym mowa w art. 32 ust. 1 lit. d), zostało wniesione do oddziału centralnego, powództwo o naruszenie, o którym mowa w art. 32 ust. 1 lit. a), między tymi samymi stronami i dotyczące tego samego patentu może zostać wniesione do każdego oddziału zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu lub do oddziału centralnego. Dany oddział lokalny lub regionalny może postępować według swego uznania zgodnie z ust. 3 niniejszego artykułu.

6. Sprawa z powództwa o stwierdzenie braku naruszenia, o którym mowa w art. 32 ust. 1 lit. b), wniesiona do oddziału centralnego zostaje zawieszona, gdy powództwo o naruszenie, o którym mowa w art. 32 ust. 1 lit. a), między tymi samymi stronami lub między licencjobiorcą wyłącznym a stroną wnioskującą o stwierdzenie braku naruszenia w odniesieniu do tego samego patentu zostaje wniesione do oddziału lokalnego lub regionalnego w ciągu trzech miesięcy od dnia, w którym sprawę wszczęto przed oddziałem centralnym.

7. Strony mogą uzgodnić wniesienie powództw, o których mowa w art. 32 ust. 1 lit. a)–h), do wybranego przez nie oddziału, w tym do oddziału centralnego.

8. Powództwa, o których mowa w art. 32 ust. 1 lit. d) i e), mogą zostać wniesione bez potrzeby składania przez wnioskodawcę zawiadomienia o sprzeciwie w Europejskim Urzędzie Patentowym.

9. Powództwa, o których mowa w art. 32 ust. 1 lit. i), wnoszą się do oddziału centralnego.

10. Strona informuje Sąd o każdym postępowaniu dotyczącym unieważnienia, ograniczenia lub sprzeciwu, zawisłym przed Europejskim Urzędem Patentowym oraz o każdym wniosku o przyspieszone rozpatrzenie w Europejskim Urzędzie Patentowym. Sąd może zawiesić postępowanie, jeżeli można się spodziewać, że Europejski Urząd Patentowy wyda szybko decyzję.

Artykuł 34

Terytorialne skutki orzeczeń

Orzeczenia Sądu obejmują w przypadku patentu europejskiego terytoria tych umawiających się państw członkowskich, w których patent europejski ma skutek.

ROZDZIAŁ VII

Mediacja i arbitraż w odniesieniu do patentów

Artykuł 35

Centrum mediacji i arbitrażu w odniesieniu do patentów

1. Niniejszym ustanawia się centrum mediacji i arbitrażu w odniesieniu do patentów („Centrum”). Ma ono siedziby w Lublanie i w Lizbonie.

2. Centrum zapewnia infrastrukturę w zakresie mediacji i arbitrażu w sporach patentowych wchodzących w zakres stosowania niniejszego porozumienia. Art. 82 stosuje się odpowiednio do każdej ugody zawartej przez wykorzystanie infrastruktury Centrum, także przez mediację. Patent nie może jednak zostać unieważniony ani ograniczony w wyniku postępowania mediacyjnego lub arbitrażowego.

3. Centrum ustala zasady mediacji i arbitrażu.

4. Centrum sporządza wykaz mediatorów i arbitrów, którzy mają pomagać stronom w rozstrzygnięciu sporu.

CZĘŚĆ II

POSTANOWIENIA FINANSOWE

Artykuł 36

Budżet Sądu

1. Budżet Sądu jest zasilany z własnych dochodów finansowych Sądu oraz, przynajmniej w okresie przejściowym, o którym mowa w art. 83, w miarę potrzeby z wkładów umawiających się państw członkowskich. Budżet jest zbilansowany.

2. Na własne dochody finansowe Sądu składają się opłaty sądowe oraz inne dochody.

3. Opłaty sądowe ustala komitet administracyjny. Opłaty te składają się z opłaty stałej połączonej z opłatą obliczoną według wartości przedmiotu sporu, której wysokość jest wyższa od uprzednio ustalonych stawek. Opłaty sądowe ustala się na takim poziomie, aby uzyskać równowagę między zasadą równego dostępu do wymiaru sprawiedliwości, zwłaszcza dla małych i średnich przedsiębiorstw, mikropodmiotów, osób fizycznych, organizacji niedochodowych, uniwersytetów i publicznych organizacji badawczych, a właściwym wkładem stron na pokrycie kosztów ponoszonych przez Sąd, uznając korzyści gospodarcze dla zaangażowanych stron oraz cel, jakim jest samofinansujący się Sąd mający zbilansowany budżet. Wysokość opłat sądowych jest poddawana okresowej weryfikacji przez komitet administracyjny. Można rozważyć skierowane środki pomocnicze dla małych i średnich przedsiębiorstw oraz dla mikropodmiotów.

4. Jeżeli Sąd nie jest w stanie zbilansować budżetu z własnych zasobów, umawiające się państwa członkowskie wpłacają na jego rzecz specjalne wkłady finansowe.

*Artykuł 37***Finansowanie Sądu**

1. Koszty działania Sądu pokrywane są z budżetu Sądu zgodnie ze statutem.

Umawiające się państwa członkowskie, które tworzą oddział lokalny, zapewniają niezbędną do tego infrastrukturę. Umawiające się państwa członkowskie mające wspólny oddział regionalny, wspólnie zapewniają niezbędną do tego infrastrukturę. Umawiające się państwa członkowskie, na których terytorium znajduje się oddział centralny, jego filie lub Sąd Apelacyjny, zapewniają niezbędną do tego infrastrukturę. Podczas początkowego okresu przejściowego wynoszącego siedem lat począwszy od dnia wejścia w życie niniejszego porozumienia umawiające się państwa członkowskie zapewniają także administracyjny personel pomocniczy, nie naruszając statutu tego personelu.

2. W dniu wejścia w życie niniejszego porozumienia umawiające się państwa członkowskie przekazują wstępne wkłady finansowe niezbędne do utworzenia Sądu.

3. Podczas początkowego okresu przejściowego wynoszącego siedem lat począwszy od dnia wejścia w życie niniejszego porozumienia, wkład każdego umawiającego się państwa członkowskiego, które ratyfikowało niniejsze porozumienie lub do niego przystąpiło przed jego wejściem w życie, zostanie obliczony na podstawie liczby patentów europejskich mających skutek na terytorium tego państwa w dniu wejścia w życie niniejszego porozumienia oraz liczby patentów europejskich, co do których wniesiono powództwa o naruszenie lub unieważnienie do sądów krajowych tego państwa w ciągu trzech lat poprzedzających wejście w życie niniejszego porozumienia.

Podczas tego samego początkowego okresu przejściowego wynoszącego siedem lat, w odniesieniu do państw członkowskich, które ratyfikują niniejsze porozumienie lub do niego przystąpią po jego wejściu w życie, wkłady zostaną obliczone na podstawie liczby patentów europejskich mających skutek na terytorium tych ratyfikujących lub przystępujących państw członkowskich w dniu ratyfikacji lub przystąpienia oraz liczby patentów europejskich, w odniesieniu do których powództwa o naruszenie lub unieważnienie zostały wniesione do sądów krajowych danego ratyfikującego lub przystępującego państwa członkowskiego w ciągu trzech lat poprzedzających ratyfikację lub przystąpienie.

4. Po zakończeniu początkowego okresu przejściowego wynoszącego siedem lat, kiedy to oczekuje się, że Sąd osiągnie samofinansowanie, jeśli zajdzie konieczność wniesienia wkładów przez umawiające się państwa członkowskie, wkłady te zostaną ustalone zgodnie ze skalą stosowaną do podziału rocznych opłat za utrzymanie w mocy patentów europejskich o jednolitym skutku obowiązującą w chwili, gdy zajdzie konieczność wniesienia wkładu.

*Artykuł 38***Finansowanie ramowego programu szkoleń dla sędziów**

Ramowy program szkoleń dla sędziów jest finansowany z budżetu Sądu.

*Artykuł 39***Finansowanie Centrum**

Koszty działania Centrum są finansowane z budżetu Sądu.

CZĘŚĆ III

ORGANIZACJA I POSTANOWIENIA PROCEDURALNE

ROZDZIAŁ I

Postanowienia ogólne*Artykuł 40***Statut**

1. W statucie ustalone są szczegóły organizacji i funkcjonowania Sądu.

2. Statut jest załączony do niniejszego porozumienia. Statut może zostać zmieniony decyzją komitetu administracyjnego na podstawie wniosku Sądu lub wniosku umawiającego się państwa członkowskiego złożonego po konsultacji z Sądem. Zmiany takie nie mogą jednak pozostawać w sprzeczności z niniejszym porozumieniem ani go nie zmieniać.

3. W statucie gwarantuje się, że funkcjonowanie Sądu jest zorganizowane w sposób jak najbardziej skuteczny i opłacalny, oraz zapewnia się równy dostęp do wymiaru sprawiedliwości.

*Artykuł 41***Regulamin wewnętrzny**

1. W regulaminie wewnętrznym ustala się szczegóły prowadzenia postępowań przed Sądem. Szczegóły te muszą być zgodne z postanowieniami niniejszego porozumienia oraz statutu.

2. Regulamin wewnętrzny jest przyjmowany przez komitet administracyjny na podstawie szeroko zakrojonych konsultacji z zainteresowanymi stronami. Zostanie uprzednio zasięgnięta opinia Komisji Europejskiej na temat zgodności tego regulaminu z prawem Unii.

Regulamin wewnętrzny może zostać zmieniony decyzją komitetu administracyjnego na podstawie wniosku Sądu i po konsultacji z Komisją Europejską. Zmiany takie nie mogą jednak pozostawać w sprzeczności z niniejszym porozumieniem ani go zmieniać.

3. W regulaminie wewnętrznym gwarantuje się, że orzeczenia Sądu mają najwyższą jakość oraz że postępowania są organizowane w sposób jak najbardziej sprawny i opłacalny. W regulaminie wewnętrznym zapewnia się sprawiedliwą równowagę między uzasadnionymi interesami wszystkich stron. Zapewnia się także wymagany poziom uznaniowości sędziów bez utrudniania przewidywalności postępowania dla stron.

Artykuł 42

Proporcjonalność i sprawiedliwość

1. Sąd rozstrzyga spory w sposób proporcjonalny do ich znaczenia i złożoności.

2. Sąd zapewnia, aby zasady, procedury i środki zaradcze przewidziane w niniejszym porozumieniu i w statucie były stosowane w sposób uczciwy i sprawiedliwy oraz by nie zakłócały konkurencji.

Artykuł 43

Zarządzanie sprawami

Sąd sprawnie zarządza wniesionymi sprawami zgodnie z regulaminem wewnętrznym, nie naruszając swobody stron w ustalaniu przedmiotu sprawy i dowodów na jej poparcie.

Artykuł 44

Procedury elektroniczne

Zgodnie z regulaminem wewnętrznym Sąd w optymalny sposób wykorzystuje procedury elektroniczne, takie jak elektroniczne złożenie wniosków stron oraz przekazywanie dowodów w postaci elektronicznej, jak również wideokonferencje.

Artykuł 45

Postępowanie jawne

Postępowanie jest jawne, chyba że Sąd postanowi, że w koniecznym zakresie powinno być ono niejawne w interesie jednej ze stron lub innych osób, których sprawa dotyczy, lub też w ogólnym interesie sprawiedliwości lub porządku publicznego.

Artykuł 46

Zdolność prawna

Każda osoba fizyczna lub prawna lub każdy podmiot równoważny osobie prawnej uprawniony do wszczęcia postępowania zgodnie z prawem krajowym, posiada zdolność prawną do bycia stroną w postępowaniu przed Sądem.

Artykuł 47

Strony

1. Właściciel patentu ma prawo wniesienia powództwa do Sądu.

2. O ile umowa licencyjna nie stanowi inaczej, uprawniony z licencji wyłącznej na korzystanie z patentu ma prawo wniesienia powództwa do Sądu w takim samym zakresie jak właściciel patentu, pod warunkiem że właściciel patentu zostanie o tym uprzednio poinformowany.

3. Uprawniony z licencji niewyłącznej nie ma prawa wniesienia powództwa do Sądu, chyba że właściciel patentu zostanie o tym uprzednio poinformowany i tylko w takim zakresie, jaki wyraźnie przewidziano w umowie licencyjnej.

4. W przypadku powództw wniesionych przez licencjodawcę właściciel patentu ma prawo przystąpienia do postępowania przed Sądem.

5. We wniesionej przez licencjodawcę sprawie o naruszenie nie można podważać ważności patentu, jeżeli właściciel patentu nie bierze udziału w postępowaniu. Strona w sprawie o naruszenie, która pragnie podważyć ważność patentu, musi wnieść powództwo przeciw właścicielowi patentu.

6. Każda inna osoba fizyczna lub prawna, lub każdy podmiot uprawniony do wniesienia powództwa zgodnie z prawem krajowym, których dotyczy patent, może wnieść powództwo zgodnie z regulaminem wewnętrznym.

7. Każda osoba fizyczna lub prawna, lub każdy podmiot uprawniony do wniesienia powództwa zgodnie z prawem krajowym, których dotyczy decyzja Europejskiego Urzędu Patentowego wydana przy wykonywaniu zadań, o których mowa w art. 9 rozporządzenia (UE) nr 1257/2012, są uprawnione do wnoszenia powództw na podstawie art. 32 ust. 1 lit. i).

Artykuł 48

Zastępstwo

1. Strony są reprezentowane przez prawników uprawnionych do występowania przed sądem umawiającego się państwa członkowskiego.

2. Strony mogą być także reprezentowane przez europejskich rzeczników patentowych, którzy są uprawnieni do pełnienia obowiązków zawodowych pełnomocników przed Europejskim Urzędem Patentowym zgodnie z art. 134 EPC i którzy posiadają odpowiednie kwalifikacje, takie jak certyfikat europejski uprawniający do rozstrzygania sporów patentowych.

3. Wymogi dotyczące kwalifikacji zgodnie z ust. 2 ustala komitet administracyjny. Sekretarz prowadzi listę europejskich rzeczników patentowych uprawnionych do reprezentowania stron przed Sądem.

4. Pełnomocników stron mogą wspomagać rzecznicy patentowi, którzy mogą zabrać głos na rozprawie przed Sądem zgodnie z regulaminem wewnętrznym.

5. Pełnomocnicy stron korzystają z praw i immunitetów niezbędnych do niezależnego wykonywania ich obowiązków, w tym z prawa do ujawniania w postępowaniu przed Sądem korespondencji między pełnomocnikiem a daną stroną lub inną osobą na warunkach określonych w regulaminie wewnętrznym, chyba że prawo takie zostanie wyraźnie odwołane przez daną stronę.

6. Pełnomocnicy stron nie mogą przed Sądem przedstawiać niewłaściwie spraw i faktów w sposób świadomy albo mając racjonalne powody aby znać te sprawy i fakty.

7. W postępowaniach na podstawie art. 32 ust. 1 lit. i) nie jest wymagane zastępstwo zgodnie z ust. 1 i 2 niniejszego artykułu.

ROZDZIAŁ II

Język postępowania

Artykuł 49

Język postępowania przed Sądem Pierwszej Instancji

1. Językiem postępowania przed oddziałem lokalnym lub regionalnym jest język urzędowy Unii Europejskiej będący językiem urzędowym lub jednym z języków urzędowych umawiającego się państwa członkowskiego, na którego terytorium znajduje się dany oddział, lub język urzędowy lub języki urzędowe wyznaczone przez umawiające się państwa członkowskie podlegające temu samemu oddziałowi regionalnemu.

2. Niezależnie od ust. 1 umawiające się państwa członkowskie mogą wyznaczyć jeden lub kilka języków urzędowych Europejskiego Urzędu Patentowego jako język postępowania przed ich oddziałem lokalnym lub regionalnym.

3. Strony mogą uzgodnić, że językiem postępowania będzie język, w którym udzielono patentu, pod warunkiem uzyskania akceptacji właściwego składu orzekającego. Jeżeli dany skład orzekający nie zatwierdzi ich wyboru, strony mogą wystąpić o przekazanie sprawy do oddziału centralnego.

4. Za zgodą stron właściwy skład orzekający może, kierując się względami praktyczności i sprawiedliwości, postanowić o używaniu jako języka postępowania języka, w którym udzielono patentu.

5. Na wniosek jednej ze stron i po wysłuchaniu pozostałych stron oraz właściwego składu orzekającego prezes Sądu Pierwszej Instancji może, kierując się względami sprawiedliwości i biorąc pod uwagę wszystkie okoliczności, w tym stanowisko stron, a zwłaszcza stanowisko pozwanego, postanowić, że językiem postępowania będzie język, w którym udzielono patentu. W takim przypadku prezes Sądu Pierwszej Instancji ocenia potrzebę zapewnienia określonych tłumaczeń ustnych i pisemnych.

6. Językiem postępowania w oddziale centralnym jest język, w którym udzielono danego patentu.

Artykuł 50

Język postępowania przed Sądem Apelacyjnym

1. Językiem postępowania przed Sądem Apelacyjnym jest język, w którym toczyło się postępowanie przed Sądem Pierwszej Instancji.

2. Niezależnie od ust. 1 strony mogą uzgodnić, że językiem postępowania będzie język, w którym udzielono patentu.

3. W wyjątkowych przypadkach i w zakresie, w jakim uzna to za stosowne, Sąd Apelacyjny może postanowić o używaniu innego języka urzędowego umawiającego się państwa członkowskiego jako języka postępowania w całości lub w części postępowania, z zastrzeżeniem wyrażenia zgody przez strony.

Artykuł 51

Pozostałe ustalenia dotyczące języka

1. Każdy skład orzekający Sądu Pierwszej Instancji oraz Sądu Apelacyjnego może, w zakresie, w jakim uzna to za stosowne, odstąpić od wymogu tłumaczenia.

2. Na wniosek jednej ze stron i w zakresie, w jakim uzna to za stosowne, każdy oddział Sądu Pierwszej Instancji oraz Sąd Apelacyjny zapewnia możliwość tłumaczenia ustnego, które ma pomóc zainteresowanym stronom biorącym udział w postępowaniu ustnym.

3. Niezależnie od art. 49 ust. 6 w przypadkach gdy powództwo o naruszenie wniesiono do oddziału centralnego, pozwany mający w danym państwie członkowskim miejsce zamieszkania, główne miejsce prowadzenia działalności lub miejsce prowadzenia działalności ma prawo uzyskać, na wniosek, tłumaczenia odnośnych dokumentów na język państwa członkowskiego zamieszkania, głównego miejsca prowadzenia działalności lub - przy braku miejsca zamieszkania lub głównego miejsca prowadzenia działalności - miejsca prowadzenia działalności, w następujących sytuacjach:

a) gdy jurysdykcję powierzono oddziałowi centralnemu zgodnie z art. 33 ust. 1 akapit trzeci lub czwarty; oraz

b) gdy język postępowania przed oddziałem centralnym nie jest językiem urzędowym państwa członkowskiego, w którym pozwany ma miejsce zamieszkania, główne miejsce prowadzenia działalności lub - przy braku miejsca zamieszkania lub głównego miejsca prowadzenia działalności - miejsca prowadzenia działalności; oraz

c) gdy pozwany nie zna dostatecznie języka postępowania.

ROZDZIAŁ III

Postępowanie przed sądem

Artykuł 52

Procedura pisemna, dodatkowa i ustna

1. Zgodnie z regulaminem wewnętrznym postępowanie przed Sądem składa się z procedury pisemnej, dodatkowej i ustnej. Wszystkie procedury organizowane są w sposób elastyczny i wyważony.

2. W ramach procedury dodatkowej, po zakończeniu procedury pisemnej i w stosownych przypadkach, sędzia pełniący obowiązki sprawozdawcy, w ramach upoważnienia udzielonego przez pełny skład orzekający, odpowiada za zwołanie rozprawy dodatkowej. Sędzia ten w szczególności rozważa wraz ze stronami możliwość ugody, także przez mediację lub arbitraż, z wykorzystaniem infrastruktury Centrum, o którym mowa w art. 35.

3. Procedura ustna daje stronom możliwość właściwego przedstawienia swoich argumentów. Za zgodą stron Sąd może zrezygnować z procedury ustnej.

Artykuł 53

Środki dowodowe

1. W postępowaniu przed Sądem środki przeprowadzania i uzyskiwania dowodów obejmują w szczególności:

- a) przesłuchanie stron;
- b) żądanie przedstawienia informacji;
- c) przedłożenie dokumentów;
- d) przesłuchanie świadków;
- e) opinie biegłych;
- f) oględziny;
- g) testy lub eksperymenty porównawcze;
- h) złożenie pisemnego oświadczenia pod przysięgą (affidavit).

2. Procedura przeprowadzania takich dowodów jest uregulowana w regulaminie wewnętrznym. Przesłuchania świadków i biegłych odbywają się pod kontrolą Sądu i ograniczają się do koniecznych elementów.

Artykuł 54

Ciężar dowodu

Bez uszczerbku dla art. 24 ust. 2 i 3, ciężar udowodnienia faktów spoczywa na stronie, która się na te fakty powołuje.

Artykuł 55

Odwrócenie ciężaru dowodu

1. Bez uszczerbku dla art. 24 ust. 2 i 3, jeżeli przedmiotem patentu jest sposób wytwarzania służący uzyskaniu nowego produktu, identyczny produkt wytworzony bez zgody właściciela patentu uznaje się – przy braku dowodu przeciwnego – za uzyskany w drodze zastosowania danego sposobu wytwarzania będącego przedmiotem patentu.

2. Zasada przedstawiona w ust. 1 ma zastosowanie także wtedy, gdy istnieje znaczne prawdopodobieństwo, że identyczny produkt został wytworzony w drodze zastosowania sposobu wytwarzania będącego przedmiotem patentu oraz że właściciel patentu pomimo należytych starań nie był w stanie ustalić sposobu wytwarzania faktycznie zastosowanego przy wytworzeniu tego identycznego produktu.

3. Przy wskazywaniu dowodu przeciwnego bierze się pod uwagę prawnie uzasadnione interesy pozwanego w zakresie ochrony jego tajemnicy produkcyjnej i handlowej.

ROZDZIAŁ III

Uprawnienia Sądu

Artykuł 56

Ogólne uprawnienia Sądu

1. Sąd może stosować środki, procedury i środki zaradcze, które zostały określone w niniejszym porozumieniu, oraz uzależnić swoje nakazy od spełnienia warunków, zgodnie z regulaminem wewnętrznym.

2. Sąd należycie bierze pod uwagę interesy stron i przed wydaniem nakazu umożliwia każdej stronie złożenie wyjaśnień, o ile nie będzie to przeszkodą w skutecznym wykonaniu takiego nakazu.

Artykuł 57

Biegli sądowi

1. Bez uszczerbku dla możliwości przedstawienia przez strony opinii biegłych Sąd może w każdym czasie powołać biegłych sądowych w celu uzyskania ich opinii w zakresie konkretnych aspektów danej sprawy. Sąd przekazuje biegłemu sądowemu powołanemu w danej sprawie wszelkie informacje niezbędne do wydania opinii.

2. W tym celu Sąd – zgodnie z regulaminem wewnętrznym – sporządza orientacyjny wykaz biegłych. Wykaz ten jest prowadzony przez sekretarza.

3. Biegli sądowi gwarantują niezależność i bezstronność. Przedstawione w art. 7 zasady regulujące konflikty interesów, mające zastosowanie do sędziów, stosuje się analogicznie do biegłych sądowych.

4. Opinie przedłożone Sądowi przez biegłych sądowych zostają udostępnione stronom, które mają możliwość odniesienia się do nich.

Artykuł 58

Ochrona informacji niejawnych

W celu ochrony tajemnicy handlowej, danych osobowych lub innych poufnych informacji dotyczących strony postępowania lub strony trzeciej lub w celu zapobieżenia nadużywaniu dowodów Sąd może zarządzić ograniczenie lub zakaz gromadzenia i korzystania z dowodów w postępowaniu przed Sądem lub też ograniczenie dostępu do takich dowodów do określonych osób.

Artykuł 59

Nakaz przedstawienia dowodów

1. Na wniosek strony, która przedstawiła racjonalnie dostępne dowody wystarczające do poparcia jej roszczeń, a w uzasadnieniu tych roszczeń wymieniła dowody znajdujące się pod kontrolą strony przeciwnej lub strony trzeciej, Sąd może nakazać stronie przeciwnej lub stronie trzeciej przedstawienie takich dowodów, pod warunkiem zapewnienia ochrony informacji niejawnych. Nakaz taki nie skutkuje zobowiązaniem do samooskarżania się.

2. Na wniosek strony Sąd może nakazać – na takich samych warunkach, jak wymieniono w ust. 1 – aby strona przeciwna przedłożyła dokumenty bankowe, finansowe lub handlowe, które znajdują się pod jej kontrolą, pod warunkiem zapewnienia ochrony informacji niejawnych.

Artykuł 60

Nakaz zabezpieczenia dowodów oraz przeszukania pomieszczeń

1. Na wniosek wnioskodawcy, który przedstawił racjonalnie dostępne dowody na poparcie twierdzenia, że naruszono patent lub że zostanie on wkrótce naruszony, Sąd może, nawet przed rozpoczęciem postępowania dotyczącego istoty sprawy, nakazać natychmiastowe i skuteczne środki tymczasowe mające na celu zabezpieczenie dowodów dotyczących domniemanego naruszenia, pod warunkiem zapewnienia ochrony informacji niejawnych.

2. Środki takie mogą obejmować szczegółowy opis, z pobieraniem próbek lub bez, lub zajęcie fizyczne naruszających prawo produktów, oraz, we właściwych przypadkach, materiałów i narzędzi użytych do wytworzenia lub dystrybucji tych produktów, a także związanych z nimi dokumentów.

3. Na wniosek wnioskodawcy, który przedstawił dowody na poparcie twierdzenia, że naruszono patent lub że zostanie on wkrótce naruszony, Sąd może, nawet przed rozpoczęciem postępowania dotyczącego istoty sprawy, nakazać przeszukanie pomieszczeń. Przeszukanie takie prowadzi osoba wyznaczona przez Sąd zgodnie z regulaminem wewnętrznym.

4. Strona występująca o przeszukanie pomieszczeń nie może być obecna przy tych czynnościach, ale może ją reprezentować niezależny specjalista, którego nazwisko musi zostać wymienione w nakazie sądowym.

5. Jeśli istnieje taka potrzeba, środki zarządza się bez wysłuchania drugiej strony, zwłaszcza gdy jakiegokolwiek opóźnienie może spowodować szkodę nie do naprawienia dla właściciela patentu lub gdy istnieje dające się udowodnić ryzyko zniszczenia dowodów.

6. Gdy środki służące zabezpieczeniu dowodów lub przeszukanie pomieszczeń zarządza się bez wysłuchania drugiej strony w sprawie, strony, których to dotyczy, powiadamiane są niezwłocznie, a najpóźniej natychmiast po wykonaniu tych środków. Na wniosek stron, których dotyczy wydany nakaz, w odpowiednim czasie po powiadomieniu o środkach odbywa się jego ponowne rozpatrzenie, włącznie z prawem do wysłuchania, w toku którego podejmowana jest decyzja o zmianie, uchyleniu lub potwierdzeniu środków.

7. Środki służące zabezpieczeniu dowodów mogą zależeć od złożenia przez wnioskodawcę odpowiedniego zabezpieczenia lub równoważnej gwarancji, mającej zapewnić odszkodowanie za szkodę poniesioną przez pozwanego, co przewiduje ust. 9.

8. Sąd zapewnia, aby na wniosek pozwanego środki służące zabezpieczeniu dowodów zostały uchylone lub w inny sposób przestały być skuteczne, bez uszczerbku dla odszkodowania, o które można wystąpić, jeżeli w terminie nieprzekraczającym 31 dni kalendarzowych lub 20 dni roboczych – w zależności od tego, który termin jest dłuższy – wnioskodawca nie wszczął przed Sądem postępowania prowadzącego do wydania orzeczenia co do istoty sprawy.

9. W razie uchylenia środków służących zabezpieczeniu dowodów, lub w razie ich wygaśnięcia z powodu jakiegokolwiek działania lub zaniechania wnioskodawcy, lub jeśli później stwierdzono brak naruszenia patentu lub groźby jego naruszenia, na wniosek pozwanego Sąd może nakazać wnioskodawcy wypłacenie pozwanemu stosownego odszkodowania za wszelkie szkody poniesione w wyniku zastosowania tych środków.

Artykuł 61

Postanowienia o zabezpieczeniu

1. Na wniosek wnioskodawcy, który przedstawił racjonalnie dostępne dowody na poparcie twierdzenia, że naruszono patent lub że zostanie on wkrótce naruszony, Sąd może, nawet przed rozpoczęciem postępowania dotyczącego istoty sprawy, nakazać stronie, by nie usuwała z obszaru jego jurysdykcji jakichkolwiek składników majątku znajdujących się na tym obszarze ani nie rozporządzała składnikami majątku bez względu na to, czy znajdują się one na obszarze jurysdykcji Sądu.

2. Do środków, o których mowa w niniejszym artykule, analogicznie stosuje się art. 60 ust. 5–9.

Artykuł 62

Środki tymczasowe i zabezpieczające

1. Sąd może, w drodze postanowienia, wydać nakaz wobec domniemanego sprawcy naruszenia lub wobec pośrednika, z którego usług korzysta domniemany sprawca naruszenia, w celu niedopuszczenia do mającego wkrótce nastąpić naruszenia, zakazując, w trybie tymczasowym i w stosownych przypadkach pod groźbą powtarzającej się kary pieniężnej, dalszego domniemanego naruszania lub dopuszczając je pod warunkiem złożenia zabezpieczenia mającego zapewnić odszkodowanie dla posiadacza praw.

2. Sąd może rozważyć interesy stron, a w szczególności uwzględnić potencjalne szkody, jakie mogą dla stron wynikać z faktu wydania lub odmowy wydania przedmiotowego nakazu.

3. Sąd może również nakazać zajęcie lub przekazanie towarów podejrzewanych o to, że naruszają patent, tak aby zapobiec ich wprowadzeniu do obrotu lub obrotowi handlowemu tymi towarami. Jeżeli wnioskodawca wykaże okoliczności mogące zagrozić likwidacji szkód, Sąd może nakazać zapobiegawcze zajęcie mienia ruchomego i nieruchomego należącego do domniemanego sprawcy naruszenia, w tym blokadę rachunków bankowych i innych składników majątku należących do tej osoby.

4. W odniesieniu do środków, o których mowa w ust. 1 i 3, Sąd może zażądać od wnioskodawcy dostarczenia wszelkich należytych dowodów, dzięki którym Sąd upewniłby się w wystarczającym stopniu, że wnioskodawca jest posiadaczem praw i że prawo wnioskodawcy jest naruszane lub takie naruszenie wkrótce nastąpi.

5. Do środków, o których mowa w niniejszym artykule, analogicznie stosuje się art. 60 ust. 5–9.

Artykuł 63

Nakazy stałe

1. Jeżeli wydane zostanie orzeczenie stwierdzające naruszenie patentu, Sąd może wydać nakaz wobec sprawcy naruszenia zakazujący dalszego naruszania. Sąd może również wydać taki nakaz wobec pośrednika, z którego usług korzysta strona trzecia w celu naruszania patentu.

2. W stosownych przypadkach nieprzestrzeganie nakazu, o którym mowa w ust. 1, podlega powtarzającej się karze pieniężnej płatnej na rzecz Sądu.

Artykuł 64

Środki naprawcze w postępowaniu o naruszenie

1. Bez uszczerbku dla wszelkich odszkodowań należnych stronie poszkodowanej z tytułu naruszenia i bez żadnego rodzaju rekompensaty Sąd może na wniosek wnioskodawcy nakazać podjęcie właściwych środków w odniesieniu do produktów, które uznano za naruszające patent, a w odpowiednich przypadkach również w odniesieniu do materiałów i narzędzi użytych głównie do tworzenia lub wytwarzania tych produktów.

2. Środki takie obejmują:

- a) stwierdzenie naruszenia;
- b) wycofanie produktów z obrotu handlowego;
- c) pozbawienie produktu tej jego właściwości, która powoduje naruszenie;
- d) ostateczne wycofanie produktów z obrotu handlowego; lub
- e) zniszczenie tych produktów lub materiałów i narzędzi.

3. Sąd nakazuje wykonanie tych środków na koszt sprawcy naruszenia, chyba że przeciwko temu podniesione zostaną szczególne przyczyny.

4. Przy rozpatrywaniu wniosku o zastosowanie środków naprawczych zgodnie z niniejszym artykułem Sąd uwzględni potrzebę zachowania proporcjonalności między wagą naruszenia a środkami, które mają zostać nakazane, gotowość sprawcy naruszenia do nadania materiałom stanu nienaruszającego patentu, a także interesy stron trzecich.

Artykuł 65

Orzeczenie w sprawie ważności patentu

1. Sąd orzeka w sprawie ważności patentu na podstawie powództwa o unieważnienie lub roszczenia wzajemnego dotyczącego unieważnienia.

2. Sąd może unieważnić patent w całości lub w części wyłącznie z powodów, o których mowa w art. 138 ust. 1 i art. 139 ust. 2 EPC.

3. Bez uszczerbku dla art. 138 ust. 3 EPC, jeżeli podstawy unieważnienia dotyczą tylko części patentu, patent zostaje ograniczony przez odpowiednią zmianę zastrzeżeń i unieważniony częściowo.

4. W stopniu, w jakim patent został unieważniony, uznaje się, że nie miał on od początku skutków określonych w art. 64 i 67 EPC.

5. Jeżeli Sąd w ostatecznym orzeczeniu unieważnił patent – w całości lub częściowo – przesyła kopię orzeczenia do Europejskiego Urzędu Patentowego oraz – w przypadku patentu europejskiego – do krajowego urzędu patentowego każdego zainteresowanego umawiającego się państwa członkowskiego.

Artykuł 66

Uprawnienia Sądu w odniesieniu do decyzji Europejskiego Urzędu Patentowego

1. W sprawach wniesionych do Sądu na podstawie art. 32 ust. 1 lit. i) Sąd może korzystać z każdego uprawnienia powierzonego Europejskiemu Urzędowi Patentowemu zgodnie z art. 9 rozporządzenia (UE) nr 1257/2012, łącznie z korektą rejestru jednolitej ochrony patentowej.

2. W sprawach wniesionych do Sądu na podstawie art. 32 ust. 1 lit. i) strony, w drodze odstąpienia od art. 69, ponoszą własne koszty.

Artykuł 67

Nakaz przekazania informacji

1. Sąd w odpowiedzi na uzasadniony i wyważony wniosek wnioskodawcy oraz zgodnie z regulaminem wewnętrznym może nakazać sprawcy naruszenia, aby poinformował wnioskodawcę o:

- a) pochodzeniu i kanałach dystrybucji produktów lub sposobów wytwarzania naruszających patent;
- b) ilości wyprodukowanych, wytworzonych, wysłanych, otrzymanych lub zamówionych produktów, które naruszają patent, jak również o uzyskanych za nie cenach; oraz
- c) tożsamości każdej osoby trzeciej zaangażowanej w produkcję lub dystrybucję produktów naruszających patent lub w stosowanie sposobu wytwarzania naruszającego dany patent.

2. Zgodnie z regulaminem wewnętrznym Sąd może także nakazać, aby każda osoba trzecia, która:

- a) posiadała produkty naruszające patent na skalę handlową lub stosowała sposób wytwarzania naruszający patent na skalę handlową;
- b) świadczyła na skalę handlową usługi wykorzystywane w działalności naruszającej patent; lub
- c) została przez osobę, o której mowa w lit. a) lub b), wskazana jako zaangażowana w produkcję, wytwarzanie lub dystrybucję produktów lub sposobów wytwarzania, lub w świadczenie usług naruszających patent,

przekazała wnioskodawcy informacje, o których mowa w ust. 1.

Artykuł 68

Przyznanie odszkodowania

1. Na wniosek strony poszkodowanej Sąd nakazuje sprawcy naruszenia, który brał udział w działalności naruszającej patent, o czym wiedział lub miał uzasadnione powody, by wiedzieć, wypłatę stronie poszkodowanej odszkodowania odpowiednio do szkód rzeczywiście poniesionych przez tę stronę w wyniku naruszenia patentu.

2. Stronie poszkodowanej zapewnia się w najszerszym możliwym zakresie przywrócenie stanu sprzed dokonania naruszenia. Sprawca naruszenia nie może odnieść korzyści z naruszenia. Odszkodowanie nie może jednak mieć charakteru kary.

3. Przy ustalaniu odszkodowania Sąd:

a) bierze pod uwagę wszystkie właściwe aspekty, takie jak poniesione przez stronę poszkodowaną negatywne skutki gospodarcze z utraconymi zyskami włącznie, wszelkie nieuczciwe zyski uzyskane przez sprawcę naruszenia oraz, we właściwych przypadkach, elementy inne niż czynniki ekonomiczne, takie jak uszczerbek moralny, jakiego strona poszkodowana doznała w związku z naruszeniem; lub

b) może, jako alternatywa dla lit. a), we właściwych przypadkach, ustalić odszkodowania ryczałtowe na podstawie elementów takich, jak przynajmniej wysokość opłat licencyjnych lub opłat, które byłyby należne gdyby sprawca naruszenia wystąpił z wnioskiem o zgodę na wykorzystywanie danego patentu.

4. Jeżeli sprawca naruszenia prowadził działalność naruszającą patent nie wiedząc o tym lub nie mając uzasadnionych powodów by o tym wiedzieć, Sąd może nakazać zwrot zysków lub wypłatę odszkodowania.

Artykuł 69

Koszty sądowe

1. Uzasadnione i proporcjonalne koszty sądowe oraz inne wydatki poniesione przez stronę wygrywającą są pokrywane co do zasady przez stronę przegrywającą, do wysokości stawki ustalonej zgodnie z regulaminem wewnętrznym, o ile nie jest to sprzeczne z zasadą słuszności.

2. W przypadku gdy żądanie strony zostanie uwzględnione tylko częściowo lub zaistnieją nadzwyczajne okoliczności Sąd może nakazać, aby strony pokryły koszty zgodnie z zasadą słuszności lub aby każda ze stron pokryła sama koszty, które poniosła.

3. Strona powinna pokryć wszelkie nieuzasadnione koszty, poniesione z jej winy przez Sąd lub inną stronę.

4. Na wniosek pozwanego Sąd może nakazać wnioskodawcy zapewnienie odpowiedniego zabezpieczenia kosztów sądowych i innych wydatków poniesionych przez pozwanego, za których pokrycie może odpowiadać wnioskodawca, zwłaszcza w sprawach, o których mowa w art. 59-62.

Artykuł 70

Opłaty sądowe

1. Strony postępowania prowadzonego przed Sądem uiszczają opłaty sądowe.

2. Opłaty sądowe uiszczą się z góry, o ile regulamin wewnętrzny nie stanowi inaczej. Strona, która nie uiściła stosownej opłaty sądowej, może zostać wyłączona z dalszego uczestnictwa w postępowaniu.

Artykuł 71

Pomoc prawna

1. Strona będąca osobą fizyczną, która nie jest w stanie pokryć całości lub części kosztów postępowania, może w każdej chwili wystąpić o pomoc prawną. Warunki udzielania pomocy prawnej są określone w regulaminie wewnętrznym.

2. Sąd decyduje, zgodnie z regulaminem wewnętrznym, czy pomoc prawna ma zostać przyznana w całości czy częściowo, lub o odmowie przyznania takiej pomocy.

3. Na wniosek Sądu komitet administracyjny ustala wysokość pokrywanych kosztów pomocy prawnej i zasady pokrywania tych kosztów.

Artykuł 72

Termin przedawnienia

Bez uszczerbku dla art. 24 ust. 2 i 3, sprawy dotyczące wszelkich form odszkodowania finansowego nie mogą zostać wniesione później niż pięć lat po dniu, w którym wnioskodawca dowiedział się, lub miał racjonalne podstawy, by się dowiedzieć, o ostatnim fakcie uzasadniającym wniesienie powództwa.

ROZDZIAŁ V

Odwołania

Artykuł 73

Odwołanie

1. Odwołanie może zostać wniesione od orzeczenia Sądu Pierwszej Instancji do Sądu Apelacyjnego w terminie dwóch miesięcy od daty zawiadomienia o tym orzeczeniu, przez każdą stronę, której żądanie nie zostało uwzględnione w całości lub w części.

2. Odwołanie może zostać wniesione od nakazu Sądu Pierwszej Instancji do Sądu Apelacyjnego przez każdą stronę, której żądanie nie zostało uwzględnione w całości lub w części:

a) w odniesieniu do nakazów, o których mowa w art. 49 ust. 5, art. 59-62 i 67, w terminie 15 dni kalendarzowych od zawiadomienia wnioskodawcy o nakazie;

b) w odniesieniu do nakazów innych niż nakazy, o których mowa w lit. a):

(i) wraz z odwołaniem od orzeczenia; lub

(ii) w przypadku gdy Sąd udzieli zezwolenia na odwołanie, w terminie 15 dni od zawiadomienia o odnośnym orzeczeniu Sądu.

3. Odwołanie od orzeczenia lub nakazu Sądu Pierwszej Instancji może dotyczyć kwestii prawnych i faktycznych.

4. Nowe fakty i nowe dowody mogą zostać przedstawione wyłącznie zgodnie z regulaminem wewnętrznym i wtedy, kiedy ich przedłożenie przez stronę zainteresowaną z uzasadnionych powodów nie było możliwe podczas postępowania przed Sądem Pierwszej Instancji.

Artykuł 74

Skutki odwołania

1. Odwołanie nie ma skutku zawieszającego, chyba że Sąd Apelacyjny postanowi inaczej na uzasadniony wniosek jednej ze stron. W regulaminie wewnętrznym gwarantuje się niezwłoczne podjęcie takiej decyzji.

2. Niezależnie od ust. 1 odwołanie od orzeczenia dotyczącego powództw lub powództw wzajemnych o unieważnienie oraz dotyczącego powództw z art. 32 ust. 1 lit. i) zawsze ma skutek zawieszający.

3. Odwołanie od nakazu, o którym mowa w art. 49 ust. 5, art. 59-62 lub 67, nie wstrzymuje biegu postępowania głównego. Sąd Pierwszej Instancji nie wyda jednak orzeczenia w postępowaniu głównym, zanim nie zostanie wydane orzeczenie Sądu Apelacyjnego dotyczące nakazu, od którego wniesiono odwołanie.

Artykuł 75

Orzeczenie w sprawie odwołania i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania

1. Jeżeli odwołanie na mocy art. 73 jest uzasadnione, Sąd Apelacyjny uchyla orzeczenie Sądu Pierwszej Instancji i wydaje prawomocne orzeczenie. Sąd Apelacyjny może w wyjątkowych przypadkach oraz zgodnie z regulaminem wewnętrznym przekazać sprawę Sądowi Pierwszej Instancji do ponownego rozpoznania.

2. W przypadku gdy sprawa zostaje przekazana do ponownego rozpoznania Sądowi Pierwszej Instancji zgodnie z ust. 1, jest on w kwestiach prawnych związany orzeczeniem Sądu Apelacyjnego.

ROZDZIAŁ VI

Orzeczenia

Artykuł 76

Podstawa orzeczeń i prawo do wysłuchania

1. Sąd orzeka o żądaniach wniesionych przez strony i nie wykracza poza granice tych żądań.
2. Orzeczenia co do istoty mogą być oparte wyłącznie na podstawach, faktach i dowodach, które przedstawiły strony lub które wprowadzono do postępowania w drodze nakazu Sądu i w stosunku do których strony miały możliwość przedstawienia uwag.
3. Sąd dokonuje oceny dowodów w sposób swobodny i niezawisły.

Artykuł 77

Wymagania formalne

1. Orzeczenia i nakazy Sądu zawierają uzasadnienie i są wydawane na piśmie zgodnie z regulaminem wewnętrznym.
2. Orzeczenia i nakazy Sądu wydaje się w języku, w jakim prowadzone było postępowanie.

Artykuł 78

Orzeczenia Sądu i zdania odrębne

1. Orzeczenia i nakazy Sądu podejmowane są większością głosów składu orzekającego zgodnie ze statutem. W przypadku równej liczby głosów decyduje głos przewodniczącego składu orzekającego.
2. W wyjątkowych okolicznościach każdy sędzia składu orzekającego może zgłosić zdanie odrębne różniące się od orzeczenia Sądu.

Artykuł 79

Ugoda

Strony mogą w każdym momencie postępowania zakończyć sprawę w drodze ugody potwierdzonej orzeczeniem Sądu. Patent nie może zostać unieważniony ani ograniczony w drodze ugody.

Artykuł 80

Publikacja orzeczeń

Sąd może na wniosek wnioskodawcy i na koszt sprawcy naruszenia nakazać podjęcie stosownych środków służących

rozpowszechnieniu informacji dotyczących orzeczenia Sądu, w tym przedstawienie i opublikowanie orzeczenia w całości lub części w mediach publicznych.

Artykuł 81

Ponowne wysłuchanie

1. Po wydaniu ostatecznego orzeczenia przez Sąd, Sąd Apelacyjny może w drodze wyjątku przychylić się do wniosku o ponowne wysłuchanie w następujących okolicznościach:
 - a) po wykryciu przez stronę wnioskującą o ponowne wysłuchanie okoliczności faktycznych, które mogłyby mieć decydujący wpływ na wynik sprawy, a które w chwili wydawania orzeczenia nie były znane stronie wnioskującej o ponowne wysłuchanie; wniosek taki może być uwzględniony wyłącznie w przypadku ustalenia w ostatecznym orzeczeniu sądu krajowego czynu stanowiącego przestępstwo; lub
 - b) w przypadku rażącego naruszenia przepisów postępowania, zwłaszcza gdy pozwanemu, który nie stawił się w Sądzie, nie doręczono dokumentu wszczynającego postępowanie lub dokumentu równoważnego w odpowiednim czasie i w taki sposób, by umożliwić pozwanemu przygotowanie obrony.

2. Wniosek o ponowne wysłuchanie składa się w terminie 10 lat od dnia wydania orzeczenia, lecz nie później niż dwa miesiące od daty wykrycia nowego faktu lub naruszenia przepisów postępowania. Wniosek taki nie ma skutku zawieszającego, chyba że Sąd Apelacyjny postanowi inaczej.

3. Jeżeli wniosek o ponowne wysłuchanie jest uzasadniony, Sąd Apelacyjny uchyla w całości lub częściowo orzeczenie, którego dotyczy wniosek, oraz wznawia postępowanie w celu ponownego rozpoznania i wydania nowego orzeczenia, zgodnie z regulaminem wewnętrznym.

4. Osoby, które korzystają z patentów, których dotyczy zaskarżone orzeczenie i które działają w dobrej wierze, powinny mieć możliwość dalszego korzystania z tych patentów.

Artykuł 82

Wykonywanie orzeczeń i nakazów

1. Orzeczenia i nakazy Sądu są wykonalne w każdym umawiającym się państwie członkowskim. Klauzula wykonalności jest nadawana przez Sąd i załączona do jego orzeczenia.

2. W stosownych przypadkach wykonanie orzeczenia może być uzależnione od złożenia zabezpieczenia lub równoważnej gwarancji w celu zapewnienia odszkodowania za wszelkie poniesione szkody, zwłaszcza w przypadku nakazów.

3. Bez uszczerbku dla postanowień niniejszego porozumienia i statutu, postępowanie wykonawcze podlega prawu tego z umawiających się państw członkowskich, na którego terytorium wykonanie ma miejsce. Każde orzeczenie Sądu zostaje wykonane na takich samych warunkach jak orzeczenie wydane na terytorium tego z umawiających się państw członkowskich, na którego terytorium wykonanie ma miejsce.

4. Jeżeli strona nie spełni warunków nakazu Sądu, może zostać na nią nałożona powtarzająca się kara pieniężna płatna na rzecz Sądu. Indywidualna kara jest proporcjonalna do znaczenia nakazu, który ma zostać wykonany, i pozostaje bez uszczerbku dla prawa strony do dochodzenia odszkodowania lub do zabezpieczenia.

CZĘŚĆ IV

POSTANOWIENIA PRZEJŚCIOWE

Artykuł 83

System przejściowy

1. Podczas okresu przejściowego wynoszącego siedem lat od daty wejścia w życie niniejszego porozumienia, do sądów krajowych lub innych właściwych organów krajowych nadal można wnieść powództwa o naruszenie lub unieważnienie patentu europejskiego lub powództwa o naruszenie lub stwierdzenie nieważności dodatkowego świadectwa ochronnego wydanego dla produktu chronionego patentem europejskim.

2. Upływ okresu przejściowego nie ma wpływu na sprawę zawisłą przed sądem krajowym w momencie upływu tego okresu przejściowego.

3. O ile nie wniesiono uprzednio powództwa do Sądu, właściciel patentu europejskiego udzielonego przed upływem okresu przejściowego lub zgłaszający, który dokonał zgłoszenia patentowego przed upływem tego okresu na mocy ust. 1 i w stosownych przypadkach na mocy ust. 5, oraz posiadacz dodatkowego świadectwa ochronnego wydanego dla produktu chronionego patentem europejskim, mają możliwość odstąpienia od wyłącznej kompetencji Sądu. W tym celu, powiadamiają oni Sekretariat o swoim odstąpieniu nie później niż w terminie miesiąca przed upływem okresu przejściowego. Odstąpienie staje się skuteczne po wpisaniu go do rejestru.

4. O ile nie wniesiono uprzednio powództwa do sądu krajowego, właściciele patentów europejskich lub zgłaszający ubiegający się o takie patenty, lub posiadacze dodatkowych świadectw ochronnych wydanych dla produktu chronionego patentem europejskim, którzy skorzystali z możliwości odstąpienia zgodnie z ust. 3, mają prawo do wycofania tego odstąpienia w każdej chwili. W takim przypadku przesyłają stosowną informację do Sekretariatu. Wycofanie odstąpienia staje się skuteczne po wpisaniu go do rejestru.

5. Po upływie pięciu lat od wejścia w życie niniejszego porozumienia komitet administracyjny przeprowadza szeroko zakrojone konsultacje z użytkownikami systemu patentowego oraz ankietę dotyczącą liczby patentów europejskich oraz dodatkowych świadectw ochronnych wydanych dla produktów chronionych patentami europejskimi, w odniesieniu do których sprawy dotyczące naruszenia, unieważnienia lub stwierdzenia nieważności nadal są wnoszone do sądów krajowych zgodnie z ust. 1, a także przyczyn i ewentualnych skutków takiego stanu rzeczy. Na podstawie tych konsultacji i opinii Sądu komitet administracyjny może postanowić o przedłużeniu okresu przejściowego o okres nie dłuższy niż siedem lat.

CZĘŚĆ V

POSTANOWIENIA KOŃCOWE

Artykuł 84

Podpisanie, ratyfikacja i przystąpienie

1. Niniejsze porozumienie zostanie otwarte do podpisu przez każde państwo członkowskie w dniu 19 lutego 2013 r.

2. Niniejsze porozumienie podlega ratyfikacji zgodnie z odpowiednimi wymogami konstytucyjnymi obowiązującymi w państwach członkowskich. Dokumenty ratyfikacyjne składa się w Sekretariacie Generalnym Rady Unii Europejskiej (zwanym dalej „depozytariuszem”).

3. Każde państwo członkowskie, które podpisało niniejsze porozumienie, powiadamia o jego ratyfikacji Komisję Europejską w chwili złożenia dokumentu ratyfikacyjnego zgodnie z art. 18 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1257/2012.

4. Do niniejszego porozumienia może przystąpić każde państwo członkowskie. Akty przystąpienia składa się u depozytariusza.

Artykuł 85

Funkcje depozytariusza

1. Depozytariusz sporządza poświadczone wierne odpisy niniejszego porozumienia i przekazuje je rządowi wszystkich państw członkowskich będących sygnatariuszami lub przystępujących.

2. Depozytariusz powiadamia rządy państw członkowskich będących sygnatariuszami lub przystępujących o:

a) każdym podpisaniu;

b) złożeniu każdego dokumentu ratyfikacyjnego lub aktu przystąpienia;

c) dacie wejścia w życie niniejszego porozumienia.

3. Depozytariusz rejestruje niniejsze porozumienie w Sekretariacie Organizacji Narodów Zjednoczonych.

Artykuł 86**Okres obowiązywania porozumienia**

Niniejsze porozumienie zostaje zawarte na czas nieokreślony.

Artykuł 87**Rewizja**

1. Po upływie siedmiu lat od wejścia w życie niniejszego porozumienia albo po orzeczeniu przez Sąd w 2 000 sprawach o naruszenie - w zależności od tego, które wydarzenie jest późniejsze - a następnie w miarę potrzeby w regularnych odstępach czasu, komitet administracyjny przeprowadzi szeroko zakrojone konsultacje z użytkownikami systemu patentowego dotyczące funkcjonowania, wydajności i opłacalności Sądu oraz dotyczące zaufania użytkowników systemu patentowego do jakości orzeczeń Sądu. Na podstawie tych konsultacji i opinii Sądu komitet administracyjny może postanowić o rewizji niniejszego porozumienia w celu poprawy funkcjonowania Sądu.

2. Komitet administracyjny może zmienić niniejsze porozumienie, by dostosować je do traktatu międzynarodowego dotyczącego prawa patentowego lub do prawa Unii.

3. Decyzja komitetu administracyjnego podjęta na podstawie ust. 1 i 2 nie staje się skuteczna, jeżeli umawiające się państwo członkowskie oświadczy w ciągu dwunastu miesięcy od dnia podjęcia decyzji, na podstawie swoich wewnętrznych procedur decyzyjnych, że nie chce być związane tą decyzją. W takim przypadku zwołuje się konferencję rewizyjną umawiających się państw członkowskich.

Artykuł 88**Języki porozumienia**

1. Niniejsze porozumienie sporządza się w jednym egzemplarzu w językach angielskim, francuskim i niemieckim, przy czym każdy z tych tekstów jest na równi autentyczny.

2. Teksty niniejszego porozumienia sporządzone w językach urzędowych umawiających się państw członkowskich innych niż języki określone w ust. 1 zostają uznane za teksty oficjalne, jeżeli zostały zatwierdzone przez komitet administracyjny. W przypadku rozbieżności między różnymi tekstami teksty, o których mowa w ust. 1, mają pierwszeństwo.

Artykuł 89**Wejście w życie**

1. Niniejsze porozumienie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2014 r. lub w pierwszym dniu czwartego miesiąca po złożeniu trzynastego dokumentu ratyfikacyjnego lub aktu przystąpienia zgodnie z art. 84, w tym przez trzy państwa członkowskie, w których największa liczba patentów europejskich pozostawała w mocy w roku poprzedzającym rok, w którym miało miejsce podpisanie porozumienia, lub w pierwszym dniu czwartego miesiąca po dacie wejścia w życie zmian do rozporządzenia (UE) nr 1215/2012 dotyczących jego związku z niniejszym porozumieniem, w zależności od tego, które wydarzenie nastąpi później.

2. Ratyfikacja niniejszego porozumienia lub przystąpienie do niego po jego wejściu w życie stają się skuteczne pierwszego dnia czwartego miesiąca po złożeniu dokumentu ratyfikacyjnego lub aktu przystąpienia.

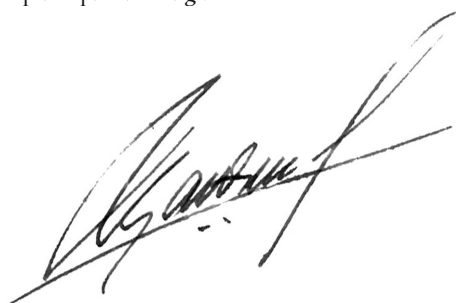
W dowód czego niżej podpisani, należycie upoważnieni, złożyli swoje podpisy pod niniejszym porozumieniem.

Sporządzono w Brukseli dnia 19 lutego 2013 r. w językach angielskim, francuskim i niemieckim, przy czym wszystkie trzy teksty są równie autentyczne, w jednym egzemplarzu, który zostaje zdeponowany w archiwach Sekretariatu Generalnego Rady Unii Europejskiej.

Voor het Koninkrijk België
Pour le Royaume de Belgique
Für das Königreich Belgien
For the Kingdom of Belgium

За Република България
Für die Republik Bulgarien
For the Republic of Bulgaria
Pour la République de Bulgarie

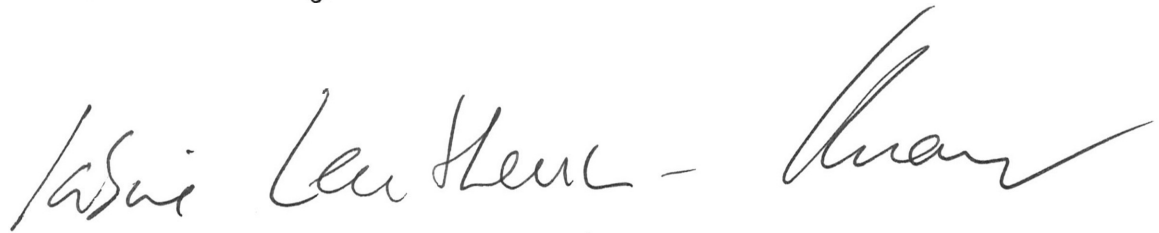
Za Českou republiku
Für die Tschechische Republik
For the Czech Republic
Pour la République tchèque

For Kongeriget Danmark
Für das Königreich Dänemark
For the Kingdom of Denmark
Pour le Royaume du Danemark

Für die Bundesrepublik Deutschland
For the Federal Republic of Germany
Pour la République fédérale d'Allemagne

Eesti Vabariigi nimel
Für die Republik Estland
For the Republic of Estonia
Pour la République d'Estonie

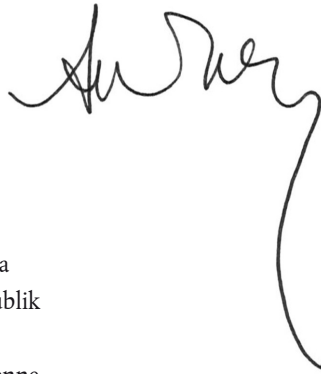
Thar cheann Na hÉireann
For Ireland
Für Irland
Pour l'Irlande

Για την Ελληνική Δημοκρατία
Für die Hellenische Republik
For the Hellenic Republic
Pour la République hellénique

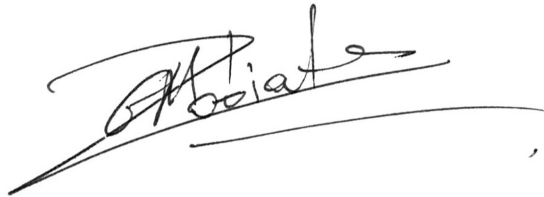
Pour la République française
Für die Französische Republik
For the French Republic

Per la Repubblica italiana
Für die Italienische Republik
For the Italian Republic
Pour la République italienne

Για την Κυπριακή Δημοκρατία
Für die Republik Zypern
For the Republic of Cyprus
Pour la République de Chypre

Latvijas Republikas vārdā –
Für die Republik Lettland
For the Republic of Latvia
Pour la République de Lettonie

Lietuvos Respublikos vardu
Für die Republik Litauen
For the Republic of Lithuania
Pour la République de Lituanie

Pour le Grand-Duché de Luxembourg
Für das Grossherzogtum Luxemburg
For the Grand Duchy of Luxembourg

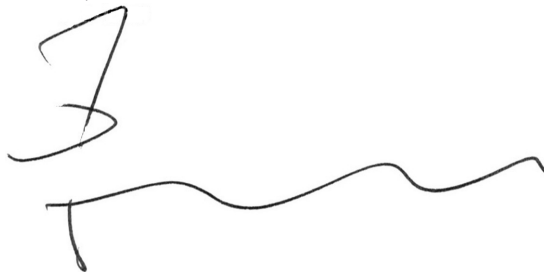
Magyarország részéről
Für Ungarn
For Hungary
Pour la Hongrie

Għal Malta
Für Malta
For Malta
Pour Malte

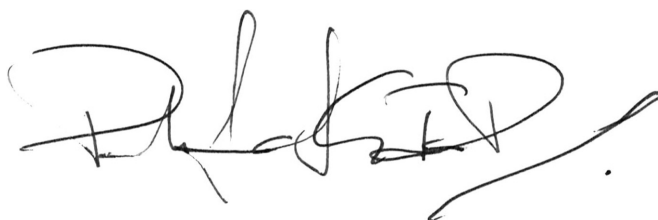
Voor het Koninkrijk der Nederlanden
Für das Königreich der Niederlande
For the Kingdom of the Netherlands
Pour le Royaume des Pays-Bas

Für die Republik Österreich
For the Republic of Austria
Pour la République d'Autriche

Pela República Portuguesa
Für die Portugiesische Republik
For the Portuguese Republic
Pour la République portugaise

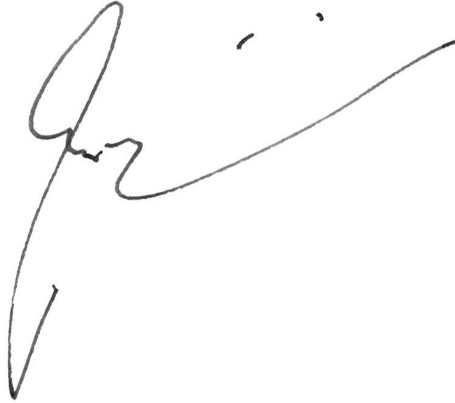
Pentru România
Für Rumänien
For Romania
Pour la Roumanie

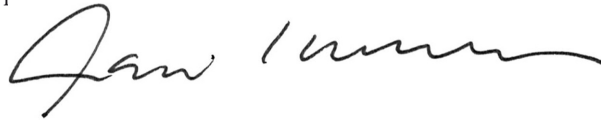
Za Republiko Slovenijo
Für die Republik Slowenien
For the Republic of Slovenia
Pour la République de Slovénie

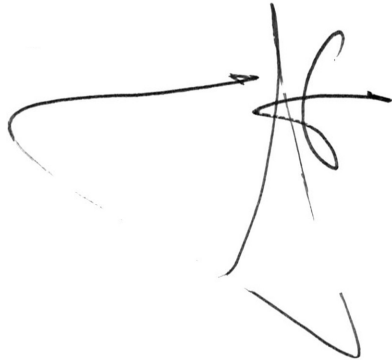
Za Slovenskú republiku
Für die Slowakische Republik
For the Slovak Republic
Pour la République slovaque

A handwritten signature in black ink, appearing to be 'J. V. J.', written in a cursive style.

Suomen tasavallan puolesta
För Republiken Finland
Für die Republik Finnland
For the Republic of Finland
Pour la République de Finlande

A handwritten signature in black ink, appearing to be 'J. V. J.', written in a cursive style.

För Konungariket Sverige
Für das Königreich Schweden
For the Kingdom of Sweden
Pour le Royaume de Suède

A handwritten signature in black ink, appearing to be 'J. V. J.', written in a cursive style.

For the United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland
Für das Vereinigte Königreich-Grossbritannien und Nordirland
Pour le Royaume-Uni-de Grande-Bretagne et d'Irlande du Nord

A handwritten signature in black ink, appearing to be 'J. V. J.', written in a cursive style.

—

ZAŁĄCZNIK I

STATUT JEDNOLITEGO SĄDU PATENTOWEGO

Artykuł 1

Zakres statutu

Statut zawiera postanowienia instytucjonalne i finansowe odnoszące się do Jednolitego Sądu Patentowego ustanowionego na mocy art. 1 porozumienia.

ROZDZIAŁ I

SĘDZIOWIE

Artykuł 2

Warunki, które muszą spełniać sędziowie

1. Każda osoba, która jest obywatelem umawiającego się państwa członkowskiego i spełnia warunki określone w art. 15 porozumienia i w niniejszym statucie, może zostać mianowana sędzią.
2. Sędziowie muszą posiadać dobrą znajomość co najmniej jednego języka urzędowego Europejskiego Urzędu Patentowego.
3. Doświadczenie w rozstrzyganiu sporów patentowych, które należy udowodnić w związku z mianowaniem zgodnie z art. 15 ust. 1 porozumienia, może zostać nabyte poprzez szkolenie na mocy art. 11 ust. 4 lit. a) niniejszego statutu.

Artykuł 3

Mianowanie sędziów

1. Sędziów mianuje się zgodnie z procedurą określoną w art. 16 porozumienia.
2. Wolne stanowiska są ogłaszane publicznie i zawierają warunki, które powinni spełniać kandydaci, określone w art. 2. Komitet doradczy wydaje opinię na temat kandydatów do pełnienia obowiązków sędziego Sądu. Opinia zawiera wykaz najbardziej odpowiednich kandydatów. Wykaz zawiera co najmniej dwa razy tyle kandydatów, ile jest wolnych stanowisk. W razie potrzeby komitet doradczy może zalecić, aby przed podjęciem decyzji o mianowaniu kandydat na sędziego przeszedł, zgodnie z art. 11 ust. 4 lit. a), szkolenie dotyczące rozstrzygania sporów patentowych.
3. Mianując sędziów, komitet administracyjny zapewnia najlepszą wiedzę prawną i techniczną oraz zrównoważony skład Sądu, tak aby był on jak najbardziej reprezentatywny pod względem geograficznym dla obywateli umawiających się państw członkowskich.
4. Komitet administracyjny mianuje tylu sędziów, ilu potrzeba do sprawnego funkcjonowania Sądu. Początkowo komitet administracyjny mianuje sędziów w liczbie niezbędnej do utworzenia co najmniej jednego składu orzekającego w każdym oddziale Sądu Pierwszej Instancji oraz co najmniej dwóch składów orzekających w Sądzie Apelacyjnym.
5. W decyzji o mianowaniu sędziów w pełnym lub niepełnym wymiarze czasu posiadających kwalifikacje prawne i sędziów w pełnym wymiarze czasu posiadających kwalifikacje techniczne komitet administracyjny wskazuje instancję Sądu lub oddział Sądu Pierwszej Instancji, do których zostaje mianowany każdy sędzia, oraz dziedziny techniki, w związku z którymi zostaje mianowany sędzia posiadający kwalifikacje techniczne.
6. Sędziowie w niepełnym wymiarze czasu posiadający kwalifikacje techniczne są mianowani sędziami Sądu i są włączeni do zespołu sędziów na podstawie ich konkretnych kwalifikacji i doświadczenia. Mianowanie tych sędziów do Sądu zapewnia wiedzę we wszystkich dziedzinach techniki.

*Artykuł 4***Kadencja sędziów**

1. Sędziowie są mianowani na kadencję wynoszącą sześć lat, rozpoczynającą się w dniu określonym w dokumencie mianowania. Mogą oni być mianowani ponownie.
2. W przypadku braku przepisu dotyczącego daty, kadencja rozpoczyna się w dniu, na który jest datowany dokument mianowania.

*Artykuł 5***Mianowanie członków komitetu doradczego**

1. Każde umawiające się państwo członkowskie proponuje członka komitetu doradczego, który spełnia wymogi określone w art. 14 ust. 2 porozumienia.
2. Członkowie komitetu doradczego są mianowani przez komitet administracyjny działający na zasadach wspólnego porozumienia.

*Artykuł 6***Ślubowanie**

Przed podjęciem obowiązków sędziowie, na posiedzeniu jawnym, ślubują wykonywać swe obowiązki bezstronnie i sumiennie oraz zachować w tajemnicy treść obrad Sądu.

*Artykuł 7***Zasada bezstronności**

1. Niezwłocznie po ślubowaniu sędziowie podpisują oświadczenie, w którym uroczą się zobowiązuja się szanować, w trakcie pełnienia funkcji i po ich zakończeniu, zobowiązania z nich wynikające, zwłaszcza obowiązki uczciwości i roztropności przy obejmowaniu pewnych stanowisk lub przyjmowaniu pewnych korzyści po zakończeniu pełnienia funkcji.
2. Sędziowie nie mogą brać udziału w postępowaniu w sprawie, w której:
 - a) brali udział jako doradcy;
 - b) byli stroną lub występowali w imieniu jednej ze stron;
 - c) zostali powołani do orzekania jako członkowie sądu, trybunału, komisji odwoławczej, zespołu ds. arbitrażu lub mediacji, komisji śledczej lub w jakimkolwiek innym charakterze;
 - d) mają interes osobisty lub finansowy w samej sprawie lub w związku z jedną ze stron; lub
 - e) są powiązani więzami rodzinnymi z jedną ze stron lub przedstawicielem stron.
3. Jeżeli ze szczególnego powodu sędzia uzna, że nie powinien brać udziału w orzekaniu lub rozpoznawaniu konkretnej sprawy, informuje o tym prezesa Sądu Apelacyjnego lub, w przypadku sędziów Sądu Pierwszej Instancji, prezesa Sądu Pierwszej Instancji. Jeżeli ze szczególnego powodu prezes Sądu Apelacyjnego lub, w przypadku sędziów Sądu Pierwszej Instancji, prezes Sądu Pierwszej Instancji uzna, że sędzia nie powinien zasiadać w składzie orzekającym ani uczestniczyć w rozpoznawaniu konkretnej sprawy, uzasadnia to na piśmie i odpowiednio powiadamia danego sędziego.

4. Każda strona w sprawie może wyrazić sprzeciw wobec udziału danego sędziego w postępowaniu, podając którąkolwiek z przyczyn wymienionych w ust. 2, lub w przypadku gdy dany sędzia jest w sposób uzasadniony podejrzewany o stronniczość.

5. Wszelkie trudności powstałe w związku ze stosowaniem niniejszego artykułu są rozstrzygane decyzją Prezydium zgodnie z regulaminem wewnętrznym. Dany sędzia zostaje wysłuchany, nie bierze jednak udziału w obradach.

Artykuł 8

Immunitet sędziowski

1. Sędziów chroni immunitet jurysdykcyjny. Po zakończeniu pełnienia funkcji nadal korzystają oni z immunitetu w odniesieniu do działań podejmowanych przez nich w związku z ich obowiązkami służbowymi.

2. Prezydium może uchylić immunitet.

3. W przypadku uchylenia immunitetu i wszczęcia postępowania karnego przeciwko sędziemu, jest on sądzony w umawiającym się państwie członkowskim wyłącznie przez sąd uprawniony do orzekania w sprawach dotyczących członków najwyższych krajowych organów sądowniczych.

4. Protokół w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej ma zastosowanie do sędziów Sądu, bez uszczerbku dla postanowień dotyczących immunitetu jurysdykcyjnego sędziów określonych w niniejszym statucie.

Artykuł 9

Zakończenie pełnienia obowiązków

1. Poza przypadkiem zastąpienia sędziego po zakończeniu jego kadencji zgodnie z art. 4 lub śmierci, funkcje sędziego kończą się z chwilą złożenia przez niego rezygnacji.

2. Sędzia składa rezygnację przesyłając ją w formie pisemnej do prezesa Sądu Apelacyjnego, lub w przypadku sędziów Sądu Pierwszej Instancji, do prezesa Sądu Pierwszej Instancji; pismo jest następnie przekazywane do przewodniczącego komitetu administracyjnego.

3. Z wyjątkiem przypadków, do których ma zastosowanie art. 10, sędzia pełni funkcję do momentu podjęcia obowiązków przez jego następcę.

4. Każdy wakat obsadza się w drodze mianowania nowego sędziego na pozostałą część kadencji poprzednika.

Artykuł 10

Odwołanie z urzędu

1. Sędzia może zostać pozbawiony urzędu lub innych korzyści tylko wówczas, gdy Prezydium stwierdzi, że nie spełnia już wymaganych warunków lub nie czyni zadość zobowiązaniom wynikającym z urzędu sędziego. Dany sędzia zostaje wysłuchany, nie bierze jednak udziału w obradach.

2. Sekretarz Sądu przekazuje tę decyzję przewodniczącemu komitetu administracyjnego.

3. W przypadku decyzji o pozbawieniu sędziego urzędu z chwilą zawiadomienia przewodniczącego komitetu administracyjnego w składzie sędziowskim powstaje wakat.

Artykuł 11

Szkolenie

1. W ramowym programie szkoleń utworzonym na mocy art. 19 porozumienia przewiduje się odpowiednie i regularne szkolenie sędziów. Prezydium przyjmuje regulamin szkoleń oraz zapewnia jego realizację i ogólną spójność ramowego programu szkoleń.

2. Ramowy program szkoleń zapewnia platformę wymiany wiedzy fachowej oraz forum do dyskusji, w szczególności przez:
- a) organizowanie kursów, konferencji, seminariów, warsztatów i sympozjów;
 - b) współpracę z organizacjami międzynarodowymi i placówkami edukacyjnymi z dziedziny własności intelektualnej; oraz
 - c) propagowanie i wspieranie dalszego szkolenia zawodowego.
3. Sporządza się roczny program prac oraz wytyczne szkoleniowe, które dla każdego sędziego obejmują roczny plan szkoleń określający jego główne potrzeby z zakresu szkoleń zgodnie z regulaminem szkoleń.
4. Oprócz tego ramowy program szkoleń:
- a) zapewnia odpowiednie szkolenie dla kandydatów na sędziów oraz dla nowo mianowanych sędziów Sądu;
 - b) wspiera przedsięwzięcia mające na celu ułatwianie współpracy między pełnomocnikami, rzecznikami patentowymi i Sądem.

Artykuł 12

Wynagrodzenie

Komitet administracyjny ustala wynagrodzenie prezesa Sądu Apelacyjnego, prezesa Sądu Pierwszej Instancji, sędziów, sekretarza, zastępcy sekretarza oraz personelu.

ROZDZIAŁ II

POSTANOWIENIA ORGANIZACYJNE

SEKCJA 1

Postanowienia wspólne

Artykuł 13

Prezes Sądu Apelacyjnego

1. Wszyscy sędziowie Sądu Apelacyjnego wybierają ze swojego grona na okres trzech lat prezesa Sądu Apelacyjnego. Prezes Sądu Apelacyjnego może zostać ponownie wybrany dwukrotnie.
2. Wyboru prezesa Sądu Apelacyjnego dokonuje się w głosowaniu tajnym. Zostaje wybrany sędzia, który uzyska bezwzględną większość głosów. Jeżeli żaden sędzia nie uzyska bezwzględnej większości głosów, przeprowadza się drugie głosowanie i zostaje wybrany sędzia, który uzyska najwięcej głosów.
3. Prezes Sądu Apelacyjnego kieruje działalnością orzeczniczą i administracyjną Sądu Apelacyjnego oraz przewodniczy obradom Sądu Apelacyjnego w pełnym składzie.
4. Jeżeli stanowisko prezesa Sądu Apelacyjnego zwolni się przed upływem jego kadencji, wybiera się następcę na pozostałą część kadencji.

Artykuł 14

Prezes Sądu Pierwszej Instancji

1. Wszyscy sędziowie Sądu Pierwszej Instancji pracujących w pełnym wymiarze czasu wybierają ze swojego grona na okres trzech lat prezesa Sądu Pierwszej Instancji. Prezes Sądu Pierwszej Instancji może zostać ponownie wybrany dwukrotnie.

2. Pierwszy prezes Sądu Pierwszej Instancji jest obywatelem umawiającego się państwa członkowskiego, w którym znajduje się siedziba oddziału centralnego.
3. Prezes Sądu Pierwszej Instancji kieruje działalnością orzeczniczą i administracyjną Sądu Pierwszej Instancji.
4. Art. 13 ust. 2 i 4 stosuje się analogicznie do prezesa Sądu Pierwszej Instancji.

Artykuł 15

Prezydium

1. W skład Prezydium wchodzi prezes Sądu Apelacyjnego pełniący obowiązki przewodniczącego, prezes Sądu Pierwszej Instancji, dwóch sędziów Sądu Apelacyjnego wybranych spośród ich grona, trzech sędziów Sądu Pierwszej Instancji pracujących w pełnym wymiarze czasu wybranych spośród ich grona oraz sekretarz jako członek bez prawa głosu.
2. Prezydium pełni swoje obowiązki zgodnie ze statutem. Może, bez uszczerbku dla swoich kompetencji, powierzać wykonanie niektórych zadań jednemu ze swoich członków.
3. Prezydium odpowiada za zarządzanie Sądem i w szczególności:
 - a) sporządza wnioski o zmianę regulaminu wewnętrznego zgodnie z art. 41 porozumienia oraz wnioski dotyczące regulaminu finansowego Sądu;
 - b) przygotowuje roczny budżet, roczne sprawozdania finansowe i sprawozdanie roczne Sądu oraz przedkłada te dokumenty komitetowi budżetowemu;
 - c) opracowuje wytyczne dotyczące programu szkoleń dla sędziów i nadzoruje realizację tych wytycznych;
 - d) podejmuje decyzje w sprawie mianowania i odwołania sekretarza i zastępcy sekretarza;
 - e) ustala przepisy regulujące funkcjonowanie Sekretariatu, w tym sekretariatów oddziałów;
 - f) wydaje opinię zgodnie z art. 83 ust. 5 porozumienia.
4. Decyzje Prezydium, o których mowa w art. 7, 8, 10 i 22, podejmuje się bez udziału sekretarza.
5. Prezydium może podejmować ważne decyzje wyłącznie, gdy wszyscy członkowie są obecni lub należycie reprezentowani. Decyzje podejmowane są większością głosów.

Artykuł 16

Personel

1. Urzędnicy i inni pracownicy Sądu mają za zadanie wspomaganie prezesa Sądu Apelacyjnego, prezesa Sądu Pierwszej Instancji, sędziów i sekretarza. Podlegają oni sekretarzowi pod zwierzchnictwem prezesa Sądu Apelacyjnego i prezesa Sądu Pierwszej Instancji.
2. Komitet administracyjny opracowuje regulamin pracowniczy urzędników i innych pracowników Sądu.

Artykuł 17

Wakacje sądowe

1. Po konsultacji z Prezydium prezes Sądu Apelacyjnego ustala czas trwania wakacji sądowych oraz zasady przestrzegania oficjalnych dni wolnych od pracy.

2. Podczas wakacji sądowych funkcje prezesa Sądu Apelacyjnego oraz prezesa Sądu Pierwszej Instancji mogą być sprawowane przez każdego sędziego poproszonego o to przez prezesa. W nagłych przypadkach prezes Sądu Apelacyjnego może zwołać sędziów.

3. Prezes Sądu Apelacyjnego lub prezes Sądu Pierwszej Instancji może, we właściwych okolicznościach, udzielić urlopu odpowiednio sędziom Sądu Apelacyjnego lub sędziom Sądu Pierwszej Instancji.

SEKCJA 2

Sąd Pierwszej Instancji

Artykuł 18

Utworzenie oddziału lokalnego lub regionalnego i zakończenie jego działalności

1. Wniosek o utworzenie oddziału lokalnego lub regionalnego kierowany jest przez co najmniej jedno umawiające się państwo członkowskie do przewodniczącego komitetu administracyjnego. We wniosku zostaje wskazana siedziba oddziału lokalnego lub regionalnego.

2. W decyzji komitetu administracyjnego dotyczącej utworzenia oddziału lokalnego lub regionalnego określa się liczbę sędziów przypisanych do danego oddziału i podaje się tę decyzję do wiadomości publicznej.

3. Komitet administracyjny postanawia o zakończeniu działalności oddziału lokalnego lub regionalnego na wniosek umawiającego się państwa członkowskiego, na którego terytorium znajduje się oddział, lub umawiających się państw członkowskich podlegających danemu oddziałowi regionalnemu. W decyzji o zakończeniu działalności oddziału lokalnego lub regionalnego określa się dzień, po którym żadne nowe sprawy nie mogą być wnoszone do tego oddziału oraz dzień, w którym oddział ten przestaje istnieć.

4. Od dnia, w którym oddział lokalny lub regionalny przestaje istnieć, sędziowie przypisani do tego oddziału lokalnego lub regionalnego zostają przypisani do oddziału centralnego, a sprawy nadal zawisłe przed tym oddziałem lokalnym lub regionalnym wraz z sekretariatem oddziału i całą jego dokumentacją zostają przeniesione do oddziału centralnego.

Artykuł 19

Składy orzekające

1. Przydzielanie sędziów i przekazywanie spraw składom orzekającym w ramach oddziału określa regulamin wewnętrzny. Zgodnie z regulaminem wewnętrznym jeden sędzia ze składu orzekającego zostaje mianowany przewodniczącym.

2. Skład orzekający może zgodnie z regulaminem wewnętrznym przekazywać pełnienie niektórych funkcji jednemu lub kilku wchodzącym w jego skład sędziom.

3. Zgodnie z regulaminem wewnętrznym do każdego oddziału może zostać wyznaczony stały sędzia w celu rozpoznania pilnych spraw.

4. W przypadkach gdy zgodnie z art. 8 ust. 7 porozumienia sprawę rozpoznaje jeden sędzia lub stały sędzia zgodnie z ust. 3 niniejszego artykułu, sędzia ten sprawuje wszystkie funkcje składu orzekającego.

5. Jeden z sędziów składu orzekającego pełni funkcję sprawozdawcy, zgodnie z regulaminem wewnętrznym.

Artykuł 20

Zespół sędziów

1. Sekretarz sporządza wykaz nazwisk sędziów włączonych do zespołu sędziów. W odniesieniu do każdego sędziego w wykazie zaznacza się przynajmniej znajomość języków, dziedzinę techniki i doświadczenia technicznego oraz sprawy, które dany sędzia rozpoznawał poprzednio.

2. W skierowanym do prezesa Sądu Pierwszej Instancji wniosku o wyznaczenie sędziego z zespołu sędziów zaznacza się w szczególności przedmiot sprawy, język urzędowy Europejskiego Urzędu Patentowego używany przez sędziów danego składu orzekającego, język postępowania oraz wymaganą dziedzinę techniki.

SEKCJA 3

Sąd Apelacyjny

Artykuł 21

Składy orzekające

1. Przydzielanie sędziów i przekazywanie spraw składom orzekającym określa regulamin wewnętrzny. Zgodnie z regulaminem wewnętrznym jeden sędzia ze składu orzekającego zostaje mianowany przewodniczącym.
2. Jeżeli sprawa ma wyjątkowe znaczenie, a w szczególności jeżeli orzeczenie może mieć wpływ na jedność i spójność orzecznictwa Sądu, Sąd Apelacyjny może na podstawie wniosku sędziego przewodniczącego zdecydować o przekazaniu sprawy do rozpoznania w pełnym składzie.
3. Skład orzekający może zgodnie z regulaminem wewnętrznym przekazywać pełnienie niektórych funkcji jednemu lub kilku wchodzącym w jego skład sędziom.
4. Jeden z sędziów składu orzekającego pełni funkcję sprawozdawcy, zgodnie z regulaminem wewnętrznym.

SEKCJA 4

Sekretariat

Artykuł 22

Mianowanie i odwołanie sekretarza

1. Prezydium mianuje sekretarza Sądu na okres sześciu lat. Sekretarz może zostać mianowany ponownie.
2. W terminie dwóch tygodni przed dniem ustalonym na mianowanie sekretarza, prezes Sądu Apelacyjnego informuje Prezydium o wnioskach przedłożonych w związku z tym stanowiskiem.
3. Przed podjęciem obowiązków sekretarz ślubuje przed Prezydium, że będzie wykonywał swoje obowiązki bezstronnie i sumiennie.
4. Sekretarz może zostać odwołany wyłącznie wtedy, gdy przestał wypełniać zobowiązania związane z pełnionym przez niego urzędem. Prezydium podejmuje tę decyzję po wysłuchaniu sekretarza.
5. Jeżeli stanowisko sekretarza zwolni się przed datą wygaśnięcia jego kadencji, Prezydium mianuje nowego sekretarza na okres sześciu lat.
6. Jeżeli sekretarz jest nieobecny lub jego obecność nie jest możliwa lub gdy jego stanowisko jest nieobsadzone, prezes Sądu Apelacyjnego, po konsultacji z Prezydium, wyznacza członka personelu Sądu do pełnienia obowiązków sekretarza.

Artykuł 23

Obowiązki sekretarza

1. Sekretarz wspomaga Sąd, prezesa Sądu Apelacyjnego, prezesa Sądu Pierwszej Instancji oraz sędziów w sprawowaniu ich funkcji. Sekretarz jest odpowiedzialny za organizację i działalność Sekretariatu pod zwierzchnictwem prezesa Sądu Apelacyjnego.

2. Sekretarz jest w szczególności odpowiedzialny za:
 - a) prowadzenie rejestru zawierającego akta wszystkich spraw rozpoznawanych przed Sądem;
 - b) prowadzenie wykazów sporządzonych zgodnie z art. 18, art. 48 ust. 3 oraz art. 57 ust. 2 porozumienia oraz administrowanie tymi wykazami;
 - c) prowadzenie i publikowanie wykazu powiadomień o korzystaniu z możliwości odstąpienia i rezygnacji z tej możliwości zgodnie z art. 83 porozumienia;
 - d) publikowanie orzeczeń Sądu, z zastrzeżeniem ochrony informacji niejawnych;
 - e) publikowanie sprawozdań rocznych zawierających dane statystyczne; oraz
 - f) zapewnienie przekazywania do Europejskiego Urzędu Patentowego informacji dotyczących możliwości odstąpienia zgodnie z art. 83 porozumienia.

Artykuł 24

Prowadzenie rejestru

1. Szczegółowe przepisy dotyczące prowadzenia rejestru Sądu określone są w regulaminie Sekretariatu przyjmowanym przez Prezydium.
2. Przepisy regulujące dostęp do dokumentów Sekretariatu są zawarte w regulaminie wewnętrznym.

Artykuł 25

Sekretariaty oddziałów i zastępca sekretarza

1. Prezydium mianuje zastępcę sekretarza na okres sześciu lat. Zastępca ten może być mianowany ponownie.
2. Art. 22 ust. 2–6 stosuje się przez analogię.
3. Zastępca sekretarza jest odpowiedzialny za organizację i działalność sekretariatów oddziałów pod zwierzchnictwem sekretarza i prezesa Sądu Pierwszej Instancji. Zastępca sekretarza wykonuje w szczególności następujące obowiązki:
 - a) prowadzenie rejestru wszystkich spraw rozpoznawanych przed Sądem Pierwszej Instancji;
 - b) przekazywanie Sekretariatowi informacji o każdej sprawie rozpoznawanej przed Sądem Pierwszej Instancji.
4. Zastępca sekretarza udziela również wsparcia administracyjnego i sekretarskiego oddziałom Sądu Pierwszej Instancji.

ROZDZIAŁ III

PRZEPISY FINANSOWE

Artykuł 26

Budżet

1. Komitet budżetowy przyjmuje budżet na wniosek Prezydium. Budżet sporządzany jest zgodnie z ogólnie przyjętymi zasadami rachunkowości określonymi w regulaminie finansowym sporządzonym zgodnie z art. 33.
2. W ramach budżetu Prezydium może, zgodnie z regulaminem finansowym, przesuwać środki między różnymi rozdziałami i paragrafami.

3. Sekretarz odpowiada za wykonanie budżetu zgodnie z regulaminem finansowym.
4. Sekretarz sporządza corocznie sprawozdanie finansowe z poprzedniego roku budżetowego w zakresie wykonania budżetu, zatwierdzone przez Prezydium.

Artykuł 27

Upoważnienie do pokrywania wydatków

1. Upoważnienie do pokrywania wydatków zapisywanych w budżecie jest ważne przez okres jednego roku obrachunkowego, o ile regulamin finansowy nie stanowi inaczej.
2. Zgodnie z regulaminem finansowym wszelkie środki inne niż środki związane z kosztami personelu, które pozostały na koniec roku obrachunkowego, mogą zostać przeniesione nie dalej jednak niż do końca następnego roku obrachunkowego.
3. Środki wpisuje się w różnych rozdziałach budżetu zgodnie z rodzajem i celem wydatku i, o ile jest to konieczne, dokonuje się ich podziału zgodnie z regulaminem finansowym.

Artykuł 28

Środki na nieprzewidziane wydatki

1. Budżet Sądu może zawierać środki na nieprzewidziane wydatki.
2. Wykorzystanie tych środków przez Sąd podlega wcześniejszemu zatwierdzeniu przez komitet budżetowy.

Artykuł 29

Rok obrachunkowy

Rok obrachunkowy rozpoczyna się 1 stycznia i kończy 31 grudnia.

Artykuł 30

Opracowywanie budżetu

Prezydium przedkłada komitetowi budżetowemu projekt budżetu Sądu nie później niż w dniu określonym w regulaminie finansowym.

Artykuł 31

Budżet tymczasowy

1. Jeżeli na początku roku obrachunkowego komitet budżetowy nie przyjął budżetu, kwota odpowiadająca nie więcej niż jednej dwunastej środków budżetowych na poprzedni rok obrachunkowy może być wydatkowana każdego miesiąca w odniesieniu do dowolnego rozdziału lub innej jednostki podziału budżetu, zgodnie z regulaminem finansowym, pod warunkiem że środki udostępnione w taki sposób Prezydium nie przekraczają jednej dwunastej środków przewidzianych w projekcie budżetu.
2. Komitet budżetowy może, pod warunkiem zastosowania się do innych przepisów określonych w ust. 1, zatwierdzić wydatki przekraczające jedną dwunastą środków budżetowych za poprzedni rok obrachunkowy.

Artykuł 32

Kontrola sprawozdań finansowych

1. Roczne sprawozdania finansowe Sądu badane są przez niezależnych rewidentów. Rewidenci są mianowani i w razie potrzeby odwoływani przez komitet budżetowy.

2. Celem audytu, który jest przeprowadzany zgodnie z międzynarodowymi standardami kontroli i, w razie konieczności, odbywa się na miejscu, jest stwierdzenie, czy budżet został wykonany w sposób zgodny z prawem i prawidłowy, a także czy zarządzanie finansowe Sądu było prowadzone zgodnie z zasadą oszczędności i zasadą należytego zarządzania finansami. Po upływie każdego roku obrachunkowego rewidentenci sporządzają sprawozdanie zawierające podpisaną opinię z audytu.
3. Prezydium przedkłada komitetowi budżetowemu roczne sprawozdania finansowe Sądu oraz roczne sprawozdanie z wykonania budżetu dotyczące poprzedniego roku obrachunkowego, wraz ze sprawozdaniem rewidentów.
4. Komitet budżetowy zatwierdza roczne sprawozdania finansowe wraz ze sprawozdaniem rewidentów oraz udziela Prezydium absolutorium z wykonania budżetu.

Artykuł 33

Regulamin finansowy

1. Regulamin finansowy przyjmuje komitet administracyjny. Regulamin ten jest zmieniany przez komitet administracyjny na wniosek Sądu.
2. Regulamin finansowy określa w szczególności:
 - a) ustalenia dotyczące sporządzania i wykonania budżetu oraz sporządzania i kontroli sprawozdań finansowych;
 - b) metodę i procedurę służące udostępnianiu Sądowi płatności i wkładów, w tym wstępnych wkładów finansowych przewidzianych w art. 37 porozumienia;
 - c) zasady dotyczące obowiązków urzędników zatwierdzających i księgowych oraz ustalenia dotyczące nadzoru nad nimi; oraz
 - d) ogólnie przyjęte zasady rachunkowości, na podstawie których sporządza się budżet i roczne sprawozdania finansowe.

ROZDZIAŁ IV

POSTANOWIENIA PROCEDURALNE

Artykuł 34

Niejawność obrad

Obrady Sądu są i pozostają niejawne.

Artykuł 35

Orzeczenia

1. Gdy w składzie orzekającym znajduje się parzysta liczba sędziów, orzeczenia Sądu przyjmowane są większością składu orzekającego. W przypadku równej ilości głosów decyduje głos przewodniczącego składu orzekającego.
2. W przypadku gdy jeden z sędziów składu orzekającego nie może uczestniczyć w obradach, można, zgodnie z regulaminem wewnętrznym, wezwać do uczestnictwa w obradach sędziego z innego składu orzekającego.
3. W przypadkach, w których niniejszy statut stanowi, że Sąd Apelacyjny wydaje orzeczenie w pełnym składzie, orzeczenie takie jest ważne jedynie jeżeli zostało przyjęte przez co najmniej – sędziów z pełnego składu.

4. Orzeczenia Sądu zawierają imienny wykaz sędziów orzekających w danej sprawie.
5. Orzeczenia podpisują następujące osoby: sędziowie orzekający w danej sprawie, sekretarz w przypadku orzeczeń Sądu Apelacyjnego oraz zastępca sekretarza w przypadku orzeczeń Sądu Pierwszej Instancji. Odczytuje się je na posiedzeniu jawnym.

Artykuł 36

Zdania odrębne

Zdanie odrębne zgłoszone oddzielnie przez sędziego składu orzekającego zgodnie z art. 78 porozumienia zawiera uzasadnienie i jest sporządzane na piśmie; zostaje ono podpisane przez sędziego zgłaszającego to zdanie.

Artykuł 37

Orzeczenie zaoczne

1. Na wniosek strony w sprawie może zostać wydane, zgodnie z regulaminem wewnętrznym, orzeczenie zaoczne, gdy druga strona po doręczeniu jej dokumentu wszczynającego postępowanie lub dokumentu równoważnego nie złoży pisemnych wyjaśnień na swoją obronę lub nie stawi się na rozprawie ustnej. Wobec tego orzeczenia można złożyć sprzeciw w terminie jednego miesiąca od powiadomienia o nim strony, wobec której wydano orzeczenie zaoczne.
2. Wniesienie sprzeciwu nie skutkuje zawieszeniem wykonania orzeczenia zaocznego, o ile Sąd nie postanowi inaczej.

Artykuł 38

Kwestie kierowane do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej

1. Stosuje się procedury ustalone przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej dla spraw rozpatrywanych w trybie prejudycjalnym w ramach Unii Europejskiej.
 2. Sąd Pierwszej Instancji lub Sąd Apelacyjny zawiesza postępowanie w chwili postanowienia o przekazaniu do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej pytania w sprawie wykładni Traktatu o Unii Europejskiej lub Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, lub pytania dotyczącego ważności lub wykładni aktów instytucji Unii Europejskiej.
-

ZAŁĄCZNIK II

PODZIAŁ SPRAW W ODDZIALE CENTRALNYM ⁽¹⁾

Filia w LONDYNIE	Siedziba w PARYŻU	Filia w MONACHIUM
(A) Podstawowe potrzeby ludzkie	Biuro prezesa (B) Różne procesy przemysłowe, transport	(F) Budowa maszyn, oświetlenie, ogrzewanie, uzbrojenie, technika minerska
(C) Chemia, metalurgia	(D) Włókiennictwo, papiernictwo (E) Budownictwo, górnictwo (G) Fizyka (H) Elektrotechnika	

⁽¹⁾ Podział na 8 sekcji (A–H) jest oparty na Międzynarodowej Klasyfikacji Patentów opracowanej przez Światową Organizację Własności Intelektualnej (<http://www.wipo.int/classifications/ipc/en>).